

ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರಲು ಕಾರಣವೇನು?

ರಚನೆ: ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ವರಿಷ್ಠ ತಟವರ್ತಿ ರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ
ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದ: ಹಗದೂರು ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಎಲ್ಲರೂ **PMC ಕನ್ನಡ** ಚಾನೆಲ್‌ಗೆ ಚಂದಾದಾರರಾಗಿ

ನಿಯಮಿತವಾಗಿ **PMC ಕನ್ನಡ** ನೇರಪ್ರಸಾರದ ನವೀಕರಣಗಳು (Updates) ಮತ್ತು **PSSM ಕರ್ನಾಟಕ** ನವೀಕರಣಗಳನ್ನು (Updates) ಪಡೆಯಲು ದಯವಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು, ನಗರದ ಹೆಸರು, ಇಮೇಲ್ ಐಡಿಯನ್ನು **PMC ಕನ್ನಡ** WhatsApp No : **72047 46836** ಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ.

ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರಲು ಕಾರಣವೇನು?

ರಚನೆ: ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ವರಿಷ್ಠ ತಟವರ್ತಿ ರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದ: ಹಗದೂರು ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಪ್ರತಿಗಳು ದೊರೆಯುವ ಸ್ಥಳ

ಶ್ರೀರಾಮ ಪಬ್ಲಿಕೇಶನ್ಸ್

ಶ್ರೀ ರಾಮಧಾಮ ಧ್ಯಾನ ಮಂದಿರ

ನಾರಾಯಣಪ್ಪ ಗಾರ್ಡನ್, ವೈಟ್‌ಫೀಲ್ಡ್ ಬೆಂಗಳೂರು- 560 066

ಪಿರಮಿಡ್ ವ್ಯಾಲಿ ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್

ಕೆಬ್ಬೆದೊಡ್ಡಿ ಗ್ರಾಮ, ಹಾರೋಹಳ್ಳಿ ಹೋಬಳಿ, ಕನಕಪುರ ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು

AATMAJNANA HONDALU SADHYAVAGADIRALU KARANA VENU?

Edited & Published by Sriram Publications,

Sri Ramadhama Dhyana Mandira

Narayanappa Garden, Whitefield,

Bangalore - 560066, M.: 9449695503, 8050082689

ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ	:	2026
ಹಕ್ಕುಗಳು	:	ಪ್ರಕಾಶಕರು
ಪ್ರಕಾಶಕರು	:	ಶ್ರೀರಾಮ ಪಬ್ಲಿಕೇಶನ್ಸ್ ಶ್ರೀರಾಮಧಾಮ ಧ್ಯಾನ ಮಂದಿರ ನಾರಾಯಣಪ್ಪ ಗಾರ್ಡನ್ ವೈಟ್ ಫೀಲ್ಡ್ ಬೆಂಗಳೂರು-560066 ಮೊ: 9449695503
ಪ್ರತಿಗಳು	:	500
ಬೆಲೆ	:	70 ರೂ.
ಪುಟಗಳು	:	64

“ಉತ್ತಮ ಶಿಷ್ಯನು ಹತ್ತಿಯಂತವನು, ಗುರುವು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ತಕ್ಷಣವೇ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮಧ್ಯಮ ಶಿಷ್ಯನು ಒಣಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತಹವನು ಗುರುವು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಸಾಧನೆಯಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, ಅಧಮ ಶಿಷ್ಯನು ಹಸಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತಹವನು ಗುರುವು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ.”

– “ಬ್ರಹ್ಮ ವಿದ್ವರಿಷ್ಠ” ತಟವರ್ತಿ ರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ

ಸ್ವ ಪರಿಚಯ

ನನ್ನ ಹೆಸರು ಎಚ್.ಎನ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿವಿಲ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್. ಪದವಿ ಪಡೆದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಸರ್ಕಾರಿ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಆ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿರಾಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ ನಾನು, 1990 ರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರಯಾಣವು 1999 ರಲ್ಲಿ ಎಸ್ ಎಸ್ ವೈ ಅಂದರೆ ಸಿದ್ಧ ಸಮಾಧಿ ಯೋಗ ಗುರುಜಿಯವರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. 2004 ರಲ್ಲಿ ವೀರಾಂಜನೇಯ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ವೈಟ್ ಫೀಲ್ಡ್ ನಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಿಸಲಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಆಚರಣೆಗಳು ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಒಲವು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಪತ್ನಿ ಎಸ್.ಎಂ. ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸೇರಿ 2008 ರಲ್ಲಿ ನಾವು ದೇವಾಲಯದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ “ಶ್ರೀರಾಮ ಧಾಮ ಧ್ಯಾನ ಮಂದಿರ” ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಂದು ಧ್ಯಾನ ಮಂದಿರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದೆವು ಅದನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಸಮಾಧಿ ಯೋಗ ಸಂಸ್ಥಾಪಕರಾದ ಡಾ. ಋಷಿ ಪ್ರಭಾಕರ್ ಗುರುಜಿಯವರು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಪಿತಾಮಹ ಡಾ. ಸುಭಾಷ್ ಪತ್ರಿಜಿಯವರು ಧ್ಯಾನ ಅಧೀಶನಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀರಾಮ ಧಾಮ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದಾಗ “ಅನಾಪಾನಸತಿ ಧ್ಯಾನ” ವಿಧಾನವನ್ನು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿದರು.

ಪತ್ರಿಜಿಯವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದ ನಂತರ ದಿನನಿತ್ಯದ ನಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅಭ್ಯಾಸದ ಕಾಲಾವಧಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ. ಪಿ.ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಂ.ನ ತತ್ವ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಗುರು ಶಿಷ್ಯರ ಕುರಿತಾದ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖವಾದ ಅಂಶವು ನನ್ನ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಿತು. ಯಾರೂ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಗುರುಗಳಲ್ಲ. ಯಾರೂ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಶಿಷ್ಯರೂ ಅಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಅವರೇ ಗುರುಗಳು. ಮಾಸ್ಟರ್ ಆಗಿ ಬದುಕಲು ಕಲಿಯಿರಿ ಎಂದಿಗೂ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಡಿ ಎಂಬ ಪತ್ರಿಜಿಯವರ ಮಾತುಗಳು ಆಧ್ಯಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು. 2013 ರಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಜಿಯವರು ನನಗೆ ಪಿರಮಿಡ್ ವ್ಯಾಲಿ ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್ ಟ್ರಸ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಟ್ರಸ್ಟಿಯಾಗಿ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಸದಾವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನಿತ್ಯ ಅನ್ನದಾನ ಸೇವೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಲಾಯಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಾನವನು ಮಾಧವನಾಗಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಶ್ರದ್ಧೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಧ್ಯಾನ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸಸ್ಯಾಹಾರ, ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ, ಸಜ್ಜನ ಸಾಂಗತ್ಯ ಅಂದರೆ ಸತ್ಸಂಗ ಹಾಗೂ ಪಿರಮಿಡ್ ಶಕ್ತಿ ಬಳಕೆ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಿರಂತರ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಶಾರೀರಿಕ ಆರೋಗ್ಯ, ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರಶಾಂತತೆ, ಬುದ್ಧಿ ವಿಕಾಸ ಆನಂದದ ಜೀವನ, ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಲಭಿಸುವುದು.

ಹೊಸಯುಗದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ “ಶ್ರೀರಾಮ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್” ಪುಟ್ಟ ಪ್ರಕಾಶನ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲಾಯಿತು. ಪತ್ರಿಜಿಯವರ ಮತ್ತು ತಟವರ್ತಿ ವೀರ ರಾಘವರಾವ್ ಅವರ ಆದೇಶದ ಮೇರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಕಾಶನದ ವತಿಯಿಂದ ಕೆಲವು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದೆವು ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುವಾದಿಸಿ ಮುದ್ರಿಸಲಾಯಿತು. ಕೆಲವು ತೆಲುಗು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮರು ಮುದ್ರಣ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ತೆಲುಗಿನ ಉತ್ತಮ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಸಾಧಕರಿಗೂ ದೊರೆಯಬೇಕು ಎಂದು ನಾವು ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ.

ತಮ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳು...

— ಎಚ್.ಎನ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮತ್ತು ಎಸ್.ಎನ್. ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ
ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು ಶ್ರೀರಾಮಧಾಮ ಧ್ಯಾನ ಮಂದಿರ

ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರಲು ಕಾರಣವೇನು?

ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಪರಲೋಕ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ, ಪರಮಾತ್ಮನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಈ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವೇ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳು.

ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿರುವಾಗಲೇ ಕಲಿಯದಿದ್ದರೆ ಪರಲೋಕದ ಜೀವನವು ಉತ್ತಮವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವ ಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದರೆ, ಮರುಜನ್ಮ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಎಂದು ಸಾಧಕನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಪ್ರತಿ ಜನ್ಮದಲ್ಲೂ ಕೇವಲ ಎಂಜಾಯ್ ಮಾಡಲು (ಆನಂದಿಸಲು), ಅನುಭವಿಸಲು ಹುಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಭಗವಂತನನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಜನ್ಮಗಳಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಲುಪಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಲೌಕಿಕ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು 'ಅಪರಾ ವಿದ್ಯೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು 'ಪರಾ ವಿದ್ಯೆ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅಪರಾ ವಿದ್ಯೆಗೇ ಬೆಲೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಪರಾ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಅಪರಾ ವಿದ್ಯೆಯು ಕೇವಲ ಸಹಕಾರಿಯೇ ಹೊರತು ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ. ಪರಾ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರೆ ಹೊರತು ಕಲಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಎಂಬುದು ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅದು ಪ್ರಪಂಚದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದಾಗ ಅಪರಾ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ. ಭಗವಂತನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಂದುಕೊಂಡಾಗ, ಮೊದಲಿಗೆ ಗುರುವಿನ ಮೂಲಕ ಹೊರಗಡೆ ಅಲ್ಲದೆ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಧ್ಯಾನದ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವೇ ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಅಂತರ್ಗತ ಶಕ್ತಿ ಹೊರಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಆಹಾರದ ಮೂಲಕ ಬರುವ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅನ್ನಮಯ ಕೋಶ ಮತ್ತು ಮನೋಮಯ ಕೋಶಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಕ್ತಿಗಳು ಒಳಗಿನಿಂದ ಬರಬೇಕು. ಉಳಿದ ಶರೀರಗಳಿಗೆ ಧ್ಯಾನದ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯುವ 'ವಿಶ್ವಶಕ್ತಿ' ಒಂದೇ ಆಹಾರ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರಲು ಕಾರಣಗಳು:

- 1) ಮಾನಸಿಕವಾದ ಜಡತ್ವ.
- 2) ಸಂಶಯಾತ್ಮಕ ಚಿತ್ತ (ಮನಸ್ಸು).
- 3) ಅಸಂತೃಪ್ತಿ.
- 4) ಮನಸ್ಸು ಅಶಾಂತಿಯಿಂದ ಇರುವುದು.
- 5) ವಿದ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು.

ಈಗ ಇವುಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸೋಣ.

1) ಮಾನಸಿಕವಾದ ಜಡತ್ವ: ಅಂದರೆ ಪ್ರಪಂಚದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿರುವ ಮನಸ್ಸು ಪರಮಾತ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಮೊದಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಉದ್ಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಲಿ, ವ್ಯಾಪಾರಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಲಿ, ಪದವಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಲಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಮುಳುಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಧ್ಯಾನವೆಂದರೂ, ಆತ್ಮವಿದ್ಯೆಯೆಂದರೂ, ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯೆಂದರೂ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನೇ 'ಮಾನಸಿಕ ಜಡತ್ವ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಜ್ಞಾನದ ಮೇಲೆ ಇಡಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಭಗವಂತನು ಕೇವಲ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ತೀರಿಸುವವನು ಎಂದು ಮಾತ್ರವೇ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ, ಅವರು ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇರುವುದೆಲ್ಲವೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಅವುಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಾ, ಅದೇ ಜೀವನ ಎಂದು ಕೊಂಡು ಬದುಕುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೇ ವಸಿಷ್ಠರು ರೂಪ ಮದ (ಸೌಂದರ್ಯದ ಗರ್ವ), ವಿದ್ಯಾ ಮದ, ಧನ ಮದ ಇರುವವನು ಆತ್ಮವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಇದೆಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಾದ ಆಹಾರ ಸೇವಿಸದೆ ರಜೋಗುಣ ಮತ್ತು ತಮೋಗುಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಆಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆಹಾರದಿಂದಲೇ ಮನಸ್ಸು ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಈ ಆತ್ಮವಿದ್ಯೆ ಅಥವಾ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಅದಕ್ಕೇ ಪತ್ನೀಜಿಯವರು ಆತ್ಮಜ್ಞಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಯಾರೂ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದರೆ ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರಶಾಂತತೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಜಡತ್ವಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವರು ಸೇವಿಸುವ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಕಳೆದ ಜನ್ಮಗಳ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು. ಆದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ತಲುಪಲು ಇರುವ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾರ್ಗ ಧ್ಯಾನ ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಕೂಡ ಮಾನವನು ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಇರಲು ಕಾರಣ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಆಸೆಗಳೇ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸಾಧನೆಯ ಹಾದಿಗೆ ಬಂದೂ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವನು ಮನಸ್ಸಿಗಿರುವ ಜಡತ್ವದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

2) ಸಂಶಯ ಚಿತ್ತಂ (ಸಂದೇಹದ ಮನಸ್ಸು): ಅಂದರೆ ಕಾಣಿಸದ ಭಗವಂತನಿದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ? ತಿಳಿಯದ ಭಗವಂತನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವೇನಿದೆ? ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡರೆ ದರ್ಪವಾಗಿ ಬದುಕಬಹುದಲ್ಲವೇ! ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ಆ ಮನಸ್ಸಿಗಿರುವ ಸಂಶಯ.

ಅಂದರೆ ಅವರು ಕಾಣಿಸುವ ಪ್ರಪಂಚವೇ ಸತ್ಯವೆಂದು ನಂಬುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಕಾಣಿಸದ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಕಾಣಿಸುವ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಸದ ಭಗವಂತನೇ ಆಧಾರ ಎಂಬ ವಿಷಯವೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಅಸಲು ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಜೀವಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಹಾಯಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತಿವೆ ಎಂದರೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಆ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನು ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿ, ಆತ್ಮನಾಗಿ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ಸಣ್ಣ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ.

ಕೆಲವರು ಭಗವಂತನಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನೇ ನಂಬಲಾಗದ ಹೀನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಬಂದೆ? ಅಮ್ಮನ ಗರ್ಭದಿಂದ ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿದೆ? ಅಂದರೆ, ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೈನ್ಸ್ (ವಿಜ್ಞಾನ) ಪರವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಿದರೆ ನಂಬುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಭಗವಂತನಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೆಲವರು, ಇದ್ದರೆ ನನಗೆ ತೋರಿಸು ಎಂದು ಕೇಳುವವರು ಕೆಲವರು, ಹೀಗೆ ಸಂಶಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಸಂಶಯ ಚಿತ್ತರು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಕಲಿಯಲು ತುಂಬಾ ಜನ್ಮಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ಯಾವಾಗ ಸದ್ಗುರುವು ಬರುತ್ತಾರೋ ಆಗ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾಣುವ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಕಾಣದ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಆಧಾರ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಯೋಚಿಸಿದರೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ... ಗ್ರಹಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸೂರ್ಯನ ಸುತ್ತ ಸುತ್ತುತ್ತಿವೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸಮತೋಲನದಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಾ, ಅವು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಮತ್ತು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯದಂತೆ ಕಾಪಾಡುತ್ತಿರುವ ಶಕ್ತಿ ಯಾವುದು? ಯೋಚಿಸಿ! ಗುರುಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಆಳವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಆ ಜ್ಞಾನ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಾಣುವ ಈ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಕಾಣದ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಆಧಾರ ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದಾಗ, ಸಂಶಯವಿಲ್ಲದೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ, ಭಗವಂತನಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ಸ್ಥಿರ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಇದ್ದರೆ ನೀನು 'ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ' ಪಡೆಯಲು ಅರ್ಹತೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದಂತೆ.

3) ಅಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿ (ಅತ್ಯಾಪ್ತಿ): ಅಂದರೆ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಬದುಕದೇ ಇರುವುದು. ಈಗ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟೇ ಇದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಸಾಲದು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಆಯಸ್ಸು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಲುಪಿದರೂ ಇನ್ನೂ ಏನನ್ನೋ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಗಮನಿಸಿ, ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರು ನಿವೃತ್ತರಾದ (Retirement) ನಂತರವೂ, ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದೇನಲ್ಲ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ (Temporary job) ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಭಗವಂತನನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಾದರೂ ಭಗವಂತನ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಇರೋಣ, ಜ್ಞಾನ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ, ಸಾಧನೆ ಮಾಡೋಣ ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾಗೆಂದು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಾದರೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಇರುತ್ತಾರೆಯೇ? ಇಲ್ಲ. ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದ ಮೇಲೆ "ಅಯ್ಯೋ! ನನ್ನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಾಗ ಭಗವಂತನ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ" ಎಂದು ಕೊರಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಆಗ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಎಷ್ಟು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟರೂ ಲಾಭವಿಲ್ಲ.

ನೀನು ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಭಗವಂತನೇ ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ, ನೀನು ದೇವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೀಯೆ. ಯಾವಾಗ ಗುರುಕುಲ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ದೂರವಾಯಿತೋ, ಯಾವಾಗ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವೇ ಮಾನವನ ಅಂತಿಮ ಗುರಿ ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಇಲ್ಲವಾಯಿತೋ, ಆಗ ಈ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

4) ಮನಸ್ಸು ಅಶಾಂತಿಯಿಂದ ಇರುವುದು: "ನನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೇ ನಾನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಸಮಯ ಎಲ್ಲಿದೆ?" ಎಂದು ಅನೇಕರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. "ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರೆ ಅದೇ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಬರುತ್ತಿವೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ನೋಡಿ, ಯಾರಾದರೂ ಒಂದು 'ಮಾಲೆ' (ದೀಕ್ಷೆ) ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾದರೂ 40 ದಿನಗಳ ಕಾಲ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆಟ್ಟು ಆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ನಿನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ಮಾರ್ಗವೇ 'ಧ್ಯಾನ ಸಾಧನೆ' ಎಂದು ಗುರುಗಳು, ಮಹಾತ್ಮರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಕನಿಷ್ಠ ಒಂದು 40 ದಿನಗಳ ಕಾಲ

ದೀಕ್ಷೆಯಾಗಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರ ರುಚಿ ಏನೆಂಬುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಮಾನಸಿಕ ಅಶಾಂತಿಯ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಏನಾದರೂ ಕಷ್ಟಗಳು ಅಥವಾ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಅಡೆತಡೆಗಳು ಎದುರಾದರೆ, “ನಮಗೆ ಧ್ಯಾನ ಅಷ್ಟು ಒದಗಿ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಧ್ಯಾನವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈ ಧ್ಯಾನವು ಮರೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ.

ಪೂಜೆಗಳು, ವ್ರತಗಳು, ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳು ದೇವರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಅವುಗಳಿಂದ ಪುಣ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅವುಗಳಿಗೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆದರೆ ಮಾತ್ರ ಮೋಕ್ಷ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡವನು ಒಂದು ನಿಮಿಷವನ್ನೂ ವೃಥಾ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಅಡೆತಡೆಗಳು ಬಂದರೂ ಇದು ನಿನ್ನ ಕರ್ಮಫಲವೇ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕರ್ಮವಿದ್ದರೆ ಕಷ್ಟ ಬರುತ್ತದೆ. ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪತ್ರಿಜಿಯವರು ‘ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ’ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ನೀವು ಬರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ, ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಊಹೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಲಾಭವಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿದ ಪ್ರತಿ ವಿಷಯವನ್ನು ನೀವು ಪದೇ ಪದೇ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ, ವಿಚಾರ (ಚಿಂತನೆ) ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಲೋಪವೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈಗ ನೀವು ಸಾಧನಾ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಪತ್ರಿಜಿಯವರು “ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಪಾಪಗಳು ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ರೋಗಗಳು, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಾಪಗಳು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರೋಗಗಳು; ಪಾಪವೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ರೋಗವೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಅಂದರೆ ಕರ್ಮ ಇರುವುದರಿಂದಲೇ ರೋಗ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಾನು ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಅಗ್ನಿ ಅಪಘಾತಕ್ಕೀಡಾಗಿ ಸುಟ್ಟುಹೋದೆನು. ಕರ್ಮ ಇರುವುದರಿಂದಲೇ ಇದು ಜರುಗಿತು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸತ್ಯ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಸಾರಿ ಕೇಳಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದಲ್ಲ. ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವುದು ಎಂದರೆ ನಿನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಏನೇ ಘಟನೆಗಳು ಜರುಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವೂ ಇದು “ನನ್ನ ಕರ್ಮದಿಂದಲೇ ಬಂದಿದೆ” ಎಂಬ ಜ್ಞಾನ, ಆ ಅರಿವು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಭಗವಂತನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ

ಅರ್ಥವಾದಾಗ, ನನ್ನ ಜೀವನದ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಭಗವಂತ ನೀಡಲಿಲ್ಲ, ಇವು ನನ್ನ ಕರ್ಮಫಲಗಳು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯಾ. ಆಗಲೇ ಈ ಸಾಧನಾ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಏನೇ ಕಷ್ಟ ಬಂದರೂ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯದೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯುವವರೆಗೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತೀಯಾ.

5) ವಿದ್ಯಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು: ಅಂದರೆ ಮಾಮೂಲಿ ಲೌಕಿಕ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಓದಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ? ಹಾಗಾದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿದ್ಯೆ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು.

ರತ್ನಾಕರನಂತಹವನು ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಆಗುವಾಗ ನಾನು ಏಕೆ ಆಗಲಾರೆ? ಎಂಬ ಪಟ್ಟು ಇರಬೇಕು. ಇಚ್ಛಾ ಶಕ್ತಿ, ಕ್ರಿಯಾ ಶಕ್ತಿ, ಜ್ಞಾನ ಶಕ್ತಿ ಎಂಬ ಈ ಮೂರು ಶಕ್ತಿಗಳು ನಿನ್ನಲ್ಲಿವೆ. ಧ್ಯಾನದ ಮೂಲಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಈ ಮೂರೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ನಿನಗೆ ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂಬ ಇಚ್ಛೆ ಇದ್ದರೆ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೀಯಾ.

ಯಾವುದೇ ಓದು ಬಾರದ ರಮಣ ಮಹರ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಸಾಧನೆಯ ಮೂಲಕ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತನಾಡಲು ಕೂಡ ಬಂದಿತು. ಯಾವುದು ಅಗತ್ಯವೋ ಅದನ್ನು ಆ ವಿಶ್ವ, ಆ ಪ್ರಕೃತಿ ನಿನಗೆ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನನಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳದೆ, ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದರೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಬಹುದು.

ಆತ್ಮ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಯಾವುದೇ ಡಿಗ್ರಿಗಳ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ, ಯಾವುದೇ ಸಂಪತ್ತಿನ ಅಗತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಮಾನವ ದೇಹವಿದ್ದು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು, ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬ್ರಹ್ಮ ವಿದ್ಯೆ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಋಷಿಗಳನ್ನು, ಈ ಬ್ರಹ್ಮ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪಡೆದವರನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಅವರಿಗಿಂತಲೂ ಇನ್ನೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಜನ್ಮವನ್ನು

ಪಡೆದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ “ನನಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು, ನಾನು ಮಾಡಲಾರೆ” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳದೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಏಕೆ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ? ಆದರೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಈ ಶರೀರವನ್ನು (ಸಾಧನೆಗಾಗಿ) ಉಪಯೋಗಿಸದಿದ್ದರೆ ಭಗವಂತನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಕಳ್ಳರೇ.

ಸಾಧನೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಈ ಮಾನವ ದೇಹವನ್ನು ಪಡೆದು, ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಈಗ ಮರೆತುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಲೌಕಿಕ ಭೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಮಾಯೆಗೆ ವಶರಾಗಿ, “ಇದು ನನಗೆ ದಕ್ಕಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ” ಎಂದು ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ಆದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಆ ಭಗವಂತನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮರೆತುಹೋದರೂ

ನಮಗೆ ನೆನಪು ಮಾಡಲು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸದ್ಗುರುವನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಭಗವಂತನಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಎಂತಹ ಕರುಣೆ ಇದೆ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ. ಹಾಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದಾಗಲೂ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ, ನಮಗಿಂತ ದುರ್ಭಾಗ್ಯವಂತರು ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಯಾರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಮಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಇರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಹಣ ಇರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಪದವಿಗಳು ಇರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಆತ್ಮ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ನಮಗೆ ಅರ್ಹತೆ ಇದೆ. ಉಳಿದವುಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ.

ನಿಮಗೆ ವಿದ್ಯಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಭಗವಂತನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮವಿರಬೇಕು, ಭಕ್ತಿ ಇರಬೇಕು, ಶ್ರದ್ಧೆ ಇರಬೇಕು. ಈ ಮೂರೇ ಭಗವಂತನನ್ನು ತಲುಪಲು ಬೇಕಾದ ಅರ್ಹತೆಗಳು. ಏಕೆ ಭಕ್ತಿ ಇರಬೇಕು ಎಂದರೆ? ಭಗವಂತನು ಈ ಶರೀರವನ್ನು ನೀಡಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ, ಈ ಶರೀರವು ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವಿಸಲು ನಮಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾನೆ. ಅಂತಹ ಭಗವಂತನ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ ಇರಲೇಬೇಕು.

ಸದ್ಗುರುಗಳು ಬಂದು ಭಗವಂತನು ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಉಪಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ, ಮತ್ತು ಆತನನ್ನು ತಲುಪುವ ಮಾರ್ಗ ಇದು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದಾಗ, ನಾವು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಭಗವಂತನ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆ ಎರಡೂ ಇದ್ದಂತೆಯೇ. ಅವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಲೌಕಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಏನಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಯಾವುದೇ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ (ಅಂದರೆ ಅವು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಾಧಿಸವು). ಸಾಧನೆ ಮಾಡಲು ಮಾನವ ಶರೀರ ಒಂದೇ ಅರ್ಹತೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಈಗಲೇ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಗುರಿಯನ್ನು ತಲುಪಬಹುದು; ಅಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಸಂಪತ್ತು, ಭೋಗಗಳು, ಸಂತಾನ ಮತ್ತು ಬಂಧಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಂತಹುಗಳೇ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ನಂತರ, ವರ್ತಮಾನದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಬದುಕುತ್ತಾ, ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂದು ಕಲಿಯುತ್ತಾ, ಆತ್ಮವು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ವಿಷಯಗಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ, ಸಾಧನೆಯ ಮೇಲೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಟ್ಟು ಭಕ್ತಿ ತೋರಿಸಿದಾಗ, ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅರ್ಹತೆ ನಿಮಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸದ್ಗುರುಗಳು ಬಂದು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ, ನೀವು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಧ್ಯಾನದ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರವಾದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರೆ ಬ್ರಹ್ಮ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.

ಆನಂದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದರೆ?

ಎಲ್ಲರೂ ಶಾಂತಿಯಿಂದ ಬದುಕಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಈ ಬಯಕೆಯಂತೂ ಇದೆ, ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲೇ ಪಯಣಿಸಬೇಕು.

ನೀವು ಏಕೆ ಶಾಂತಿಯಿಂದ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ, ಲೋಪವಿರುವುದು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲೇ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಕಲುಷಿತವಾಗಿರುವ ತನಕ ನೀವು ಎಷ್ಟೇ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದರೂ, ಎಷ್ಟೇ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ (ಅಧ್ಯಯನ) ಮಾಡಿದರೂ ಶಾಂತಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮನಸ್ಸನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಶಾಂತವಾಗಿ, ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಪರಮಾತ್ಮನ ಬಳಿ ಸ್ಥಾನ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಮಹಾತ್ಮರು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಆತನೇ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಅದಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಆತನೇ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಭಗವಂತನ ಮೇಲೆ ಅನನ್ಯ ಭಕ್ತಿ ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಅಥವಾ ಇತರರ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಆಲೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಏನು ನಡೆಯಬೇಕೋ ಅದೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಯಾವಾಗ ನೀವು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಇರುತ್ತೀರೋ, ಆಗ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಈ ವಿಷಯಗಳು ಕೆಲವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಯಾರು ನಿಷ್ಕಾಮವಾಗಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅಂದರೆ ಒಂದು ಯಜ್ಞವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ದಾನವಾಗಲಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿರುತ್ತಾರೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಅವರು ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ಬೇಡದ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದ, ಆಸೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಆಗಲೂ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ಇರಬಹುದು. ಇದು ನಮಗೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ, “ಇದು ನನಗೆ ಅವಶ್ಯಕವೇ? ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಆಗಾಗ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡುಳ್ಳುತ್ತಾ ಆತ್ಮದ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ಇಟ್ಟಾಗ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ನಿರ್ಮಲವಾಗಿ, ಶಾಂತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದರೆ? ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಂಡು ತಪ್ಪುಗಳು, ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡದೆ ಇರುವುದೇ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು, ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತೀರೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಅಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೀರೋ ಆಗ ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮಗಳ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ರಾಗದ್ವೇಷಗಳು ಇರುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಈ ರಾಗದ್ವೇಷಗಳು ಹೇಗೆ ಹೋಗುತ್ತವೆ? ಅಂದರೆ ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದ ಹೋಗುತ್ತವೆಯಂತೆ. ಅಂದರೆ ಈ ಶರೀರ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ, ಪ್ರಪಂಚವು ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ ಅವು ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ 'ಜಗತ್ ಮಿಥ್ಯ ಆತ್ಮ ಸತ್ಯ' ಎಂದು. ನಾನು ಈ ಶರೀರವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡಿರುವುದು 'ನಾನು ಯಾರು' ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು. ನೀವು ವೈರಾಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ರಾಗದ್ವೇಷಗಳು ಹೋದಂತೆಯೇ.

ವೈರಾಗ್ಯ ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗುವುದಲ್ಲ. ಇರುವುದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕು, ಇಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಬೇಕೆಂದು ಎಂದಿಗೂ ಬಯಸಬಾರದು. ಈಗ ಒಂದು ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಆ ಆಸೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೀರಿ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆ ಆಸೆ ಪೂರೈಕೆಯಾಗದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಕಾರಣ, ಇವರು ಕಾರಣ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ದ್ವೇಷವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ. ಆಸೆ ತೀರಿದಾಗ ಅವರ ಮೇಲೆ ಅನುರಾಗ (ಪ್ರೀತಿ) ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದ್ವೇಷ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ.

ಈಗ ನೋಡಿ, ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಪತಿಯನ್ನಾಗಲಿ, ಪತ್ನಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಆಸೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು ಅದನ್ನು ತೀರಿಸಿದರೆ 'ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯವರು, ನಮ್ಮಪ್ಪ ಒಳ್ಳೆಯವರು, ನನ್ನ ಪತಿ ಒಳ್ಳೆಯವರು' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ತೀರಿಸದಿದ್ದರೆ 'ಯಾವಾಗಲೂ ಇಷ್ಟೇ, ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ಯಾರೂ ಕೊಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದು ದ್ವೇಷ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ಜ್ಞಾನಿಯು 'ಈ ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲ ಅಶಾಶ್ವತ. ಇವು ಯಾವುವು ಅಲ್ಲ, ನನ್ನ ಸಾಧನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕು, ನನ್ನ ಜ್ಞಾನ ವೃದ್ಧಿಸಬೇಕು' ಎಂದು ನೋಡುತ್ತಾನೆ.

ನಿಜವಾಗಿ ಭಗವಂತನ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ಭಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆಲ್ಲಾ, ಪ್ರಪಂಚದ ಮೇಲೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇರುವುದನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ, ಇಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ವೈರಾಗ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಬರಬೇಕು. ಅಂದರೆ, ಮೊದಲು ಸಾಧಕನಿಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದದ್ದು

ನಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಅನಿತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳ ನಡುವಿನ ವಿವೇಚನೆ (ವಿವೇಕ).

ಈ ವೈರಾಗ್ಯವು ಉಂಟಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ಮೊದಲು ರಾಗದ್ವೇಷಗಳು ತೊಲಗಬೇಕು. ರಾಗದ್ವೇಷಗಳು ಹೋಗಬೇಕೆಂದರೆ, ಪ್ರಪಂಚವು ಅಶಾಶ್ವತವೆಂದೂ ಮತ್ತು ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಶಾಶ್ವತವೆಂದೂ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು. ಇವು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಸಹ ನಮಗೆ ಕೆಲವು ಬಂಧನಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಬಂಧನಗಳನ್ನು ಸಹ ನಾವು ಬಿಡಬಲ್ಲವರಾಗಬೇಕು. ಕನಿಷ್ಠ ಒಂದು ಇರುವೆಯಷ್ಟು ಬಂಧನವಿದ್ದರೂ, ಮನಸ್ಸು ಪದೇ ಪದೇ ಕಲುಷಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿವೇಕವಿದ್ದಾಗ ಆ ಬಂಧನಗಳನ್ನು ಸಹ ತೊಡೆದುಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ. ಯಾವ ವಿವೇಕವು ಅಂದರೆ ನನಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಬೇಕೆಂದರೆ ಈ ಬಂಧನಗಳನ್ನು ಸಹ ಬಿಡಬೇಕು” ಎನ್ನುವ ವಿವೇಕ ಇರಬೇಕು.

ಬಂಧನಗಳು ಎಷ್ಟು ವಿಧವಾಗಿವೆ ಎಂದರೆ:

- ಶರೀರದೊಂದಿಗಿನ ಬಂಧನ.
- ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪ್ರಪಂಚದೊಂದಿಗಿನ ಬಂಧನವಿರುತ್ತದೆ.
- ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳ ಮೇಲಿನ ಬಂಧನ.
- ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲಿನ ಬಂಧನ.

ಹೀಗೆ ಬಂಧನಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಾಗ ಸಾಧನೆಯು ಕುಂಠಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲವೂ ಕ್ರಮೇಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಈ ಬಂಧನಗಳನ್ನು ಸಹ ಕಡಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. “ಈ ಬಂಧನಗಳೆಲ್ಲವೂ ಈ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ, ಇವು ಮರುಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ನೀವು ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಈ ಬಂಧನಗಳಿಂದಲೇ ಶಾಂತಿ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗಾದರೆ ಯಾರ ಮೇಲಾಗಲಿ ಮಿತಿಮೀರಿದ ಮಮಕಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಅವರಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಕಷ್ಟ ಬಂದರೂ ಇವರು ದುಃಖಪಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ “ಅದು ನನ್ನದು, ಅವರು ನನ್ನವರು” ಎಂಬ ಬಂಧನವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದಲೇ, ಎಷ್ಟು ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಅಥವಾ ಎಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಸಹ, ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತೆ ದುಃಖ ಎಂಬ ಕೊಳಕಿನಿಂದ ಕಲುಷಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿದ್ದಾಗ ಶಾಂತಿ ಹೇಗೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ? ಮನಸ್ಸು ನಿರ್ಮಲವಾಗಿರಬೇಕೆಂದರೂ, ಶಾಂತಿಯಿಂದ ಇರಬೇಕೆಂದರೂ ವಿವೇಕ, ವೈರಾಗ್ಯ ಮತ್ತು ಬಂಧರಾಹಿತತೆ... ಇವುಗಳನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ನೀವು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಧ್ಯಾನ, ಯಜ್ಞ ಕರ್ಮಗಳು ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ

ರೀತಿಯ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲದೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಗುರುಗಳು ಏನನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೋ ಅದೇ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಸಹ ನೀವು ಅದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳನ್ನೇ ವಂಚಿಸಿದಂತೆಯೇ.

ಗುರುವು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದಯೆಯಿಟ್ಟು, ಯಾವ ಮಾರ್ಗದ ಮೂಲಕ ಸಾಗಿದರೆ ನೀವು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೀರೋ ಆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದಾಗ, ಗುರುವು ಹೇಳಿದ ಹಾದಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುವುದು ಗುರುಗಳಿಗೆ ನೀವು ಮಾಡುವ ಮೋಸವೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನೀವು ವಿಜಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಭಗವಂತನ ಅನುಗ್ರಹ ಸಿಗಬೇಕೆಂದರೆ, ಆ ಭಗವಂತನೇ ಕಳುಹಿಸಿದ ಗುರುವಿನ ಮಾತನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಕೇಳದವರಿಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಸದ್ಗುಣಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಅಥವಾ ಓದಿದರೂ ಅವು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಹಳಷ್ಟು ಮಂದಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆ ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಓದಿದರೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ.

ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಸಾಮಾನ್ಯ ಲೌಕಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದು ಡಿಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಮುಗಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂದರೆ? “ನಾವು ಯಾವುದೋ ವಿಡಿಯೋಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ, ಕೇಳುತ್ತೇವೆ ಆದರೆ ನಮಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಏಕೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರೆ? ಓದಿದ್ದು ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಾಗುವಾಗ ಎದುರಿಗಿರುವವರ ಮಾತುಗಳ ಮೂಲಕ ಅವರಲ್ಲಿರುವ ದೋಷಗಳೇನು ಎಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಲೋಪಗಳನ್ನು ನೀವು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಮಂದಿ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದು, ಆಂತರಿಕ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗದಿರುವುದು, ಏಕಾಗ್ರತೆ ಕುದರದಿರುವುದು, ಜ್ಞಾಪಕ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅವರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದರು.

ಅವರ ಬಳಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಿರುತ್ತವೆ ಆದರೆ ಅವು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಂತಹ ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ‘ಮನಸ್ಸಿನ ಮಾಲಿನ್ಯಗಳು’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮಾಲಿನ್ಯಗಳೆಂದರೆ ಏನು? ನಿರ್ಮಲವಾಗಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು, ಬಂಧನಗಳಲ್ಲಿ

ಸಿಲುಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಳಿದರೂ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಅವು ವಾಸನೆಗಳಾದರೂ ಆಗಬೇಕು, ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಾದರೂ ಆಗಬೇಕು ಅಥವಾ ಮಲಿನಗಳಾದರೂ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಯಾರು ನಿತ್ಯವೂ ತಪಸ್ಸು ಅಂದರೆ ಅನಗತ್ಯ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಿವೇಕವಾಗಿ ದಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ಮನಸ್ಸಿನ ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಏಕೆಂದರೆ ಸಮಸ್ತ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಇತರರಿಗೂ ಹಂಚಿ, ಆನಂತರ ನಾವು ಅನುಭವಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಈಶಾವಾಸ್ಯೋಪನಿಷತ್ ಹೇಳಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀವು ಈ ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಸಾರಾಂಶವನ್ನು ಅಕ್ಷರಶಃ ಪಾಲಿಸಿದರೆ, ಶಾಂತಿಯುತವಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತೀರಿ.

ಅಂತಹ ಶಾಂತಿ ಇರುವ ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ಶುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಶುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಮನಸ್ಸೇ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅರ್ಹತೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ಮೋಕ್ಷದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಲೋಪವಿದ್ದರೆ, ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳು ಅಥವಾ ಎಷ್ಟು ಜನ್ಮಗಳಿತ್ತಿದರೂ ನಾವು ಮೋಕ್ಷದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು (ಆನಂದದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು) ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಬಯಸುವುದು ಆನಂದವನ್ನೇ. ಆ ಆನಂದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ಜ್ಞಾನಿ ಅಥವಾ ಯೋಗಿ ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಲೌಕಿಕ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವವರಿಗೆ ಸಾಧನೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಅವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಲೌಕಿಕ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಲೌಕಿಕ ಪದವಿಗಳು ಇರುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಜ್ಞಾನವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಪರಲೋಕದ ಜ್ಞಾನವಾಗಲಿ ತಿಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಲೌಕಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಎಷ್ಟು ಕಲ್ಪಶವಾಗಿದ್ದರೂ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪಾವಿತ್ರತೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪದವಿಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಪರಮಾತ್ಮ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಪರಲೋಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದರೆ, ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಶುದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕು. ಶುದ್ಧತೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ಜ್ಞಾನವು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಮನಸ್ಸು ಯಾಕೆ ಶುದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದರೆ, ಬುದ್ಧಿಯು ಶುದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ

ನಾವು “ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ವಿಕಸನಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ನೀವು ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ, ಮನಸ್ಸು ಪವಿತ್ರವಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ನಿರ್ಮಲವಾಗಿದ್ದಾಗ, ಅದು ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಾಧನೆ, ನಿಷ್ಕಾಮ ಕರ್ಮ ಅಥವಾ ದಾನ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾವು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗೆ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಬದುಕಿರುವಾಗಲೇ ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಶಾಂತಿಯುತವಾಗಿ ಮೋಕ್ಷದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಯಾವುದು?

ಯಾರಾದರೂ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಕತ್ತಲೆಯಿಂದ ಬೆಳಕಿನೆಡೆಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರ್ಥ! ಹಾಗೆಯೇ ‘ಆತ್ಮಜ್ಯೋತಿ’ಯನ್ನು ದರ್ಶಿಸುವವರೆಗೆ ಆ ಪ್ರಯಾಣ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ದೀಪಾವಳಿ ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ಹೊರಗಡೆ ದೀಪ ಹಚ್ಚುವುದಲ್ಲ, ಶರೀರದೊಳಗಿನ ಆತ್ಮಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಹೊರಗಿನ ದೀಪವನ್ನು ಹಚ್ಚುವುದೇ ದೀಪಾವಳಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ಅಜ್ಞಾನವೇ ಸರಿ.

ಮತ್ತೆ ಈ ಅಜ್ಞಾನ ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿತು? ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲವೇನು? ಈ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಗ ಯಾವುದು? ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ.

“ಈ ಶರೀರವೇ ನಾನು” ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೇ ದೊಡ್ಡ ಅಜ್ಞಾನ. ಇದನ್ನು ‘ದೇಹ ಭ್ರಾಂತಿ’ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಮಾನವನು ಎಷ್ಟೋ ಜನ್ಮಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ, ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಪಡೆದ ಮೇಲೆ, ತಾನೇ ಭಗವಂತನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಆದರೆ ಮಾನವನು ತಾನೇ ಭಗವಂತನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ, ತಾನು ಈ ದೇಹವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ದೇಹ ಭ್ರಾಂತಿಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಹುಟ್ಟಿದಾಗಿನಿಂದಲೂ “ನಾನು ಶರೀರ” ಎಂಬ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದು, ಆ ಶರೀರದ ಮೂಲಕ ಬಂಧನಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಮುಳುಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ನಂತರ, ಈ ಪ್ರಪಂಚವು ಶಾಶ್ವತ ಎಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಎರಡು ಭ್ರಾಂತಿಗಳಿಂದಲೇ ಅಜ್ಞಾನದೊಂದಿಗೆ “ನಾನು, ನನ್ನದು” ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ತಾನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ತನ್ನದೇ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯದೊಂದಿಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಆದರೆ ಈ ಭ್ರಾಂತಿ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ? ಮಾನವ ಜನ್ಮದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ತಮೋಗುಣದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾನೆ. ತಮೋಗುಣದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ “ನಾನು, ನನ್ನದು” ಎಂಬ ಅಜ್ಞಾನವು ಬಹಳ ತೀವ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದರೂ ಕೆಲವರು ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬರಲಾರರು ಮತ್ತು ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬಿಡಲಾರರು ಅದಕ್ಕೆ ಈ ತಮೋಗುಣವೇ ಕಾರಣ.

ಇನ್ನು ರಜೋಗುಣಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ತಾನು ಏನನ್ನಾದರೂ ಸಂಪಾದಿಸಿದರೆ “ನನ್ನಿಂದಲೇ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ” ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತಮೋಗುಣದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನವಿದ್ದರೆ, ರಜೋಗುಣಕ್ಕೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಹಂಕಾರವು ಅದಕ್ಕೆ ಜೊತೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾರು ಏನು ಹೇಳಿದರೂ ನಾನು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ, “ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದೇ ಸರಿ” ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ಜನ್ಮಗಳು ಕಳೆದ ನಂತರ ಕಷ್ಟಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತವೆ. ಆಗ ನಾನು ಹೇಗೆ ಇದರಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕು? ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ದೈವದ ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ದೈವವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುತ್ತಾರೆ. ದೈವಕ್ಕೆ ಮೊರೆ ಹೋದರೆ, ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕಷ್ಟಗಳು ದೂರವಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಬಹಳಷ್ಟು ಮಂದಿ ವಿಗ್ರಹವೇ ಭಗವಂತ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ, ಆ ಗುಣದಿಂದ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಮನಸ್ಸು ಸಾತ್ವಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಕ್ರಮೇಣ ದಾನ-ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ, ಸೇವಾ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಎಲ್ಲರಿಗಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪುಣ್ಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, “ನಾನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಕ್ಕೆ ಬಂದರೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ದೈವದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದರೂ, ವಿಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ದೈವವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ದಾನ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇವರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸದ್ಗುರುಗಳು ಬಂದು “ಆತ್ಮವೇ ದೈವ” ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. “ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸರ್ವ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲೂ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿ ಆತ್ಮನೆಂಬ ಭಗವಂತನಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. “ಈ ಶರೀರ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ, ಇದು ಮಲಮೂತ್ರಗಳ ಪಾತ್ರೆ, ಈ ದೇಹವನ್ನು ನೋಡಿ ನೀನು ದೇಹದ ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿದ್ದು, ನಿನಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಜೊತೆ ಬಂಧನವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಈ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನವು, ನನ್ನವು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅಹಂಕಾರ ಮತ್ತು ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ನೀವು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ,

ಆದರೆ ಆತ್ಮವೇ ದೈವ ಎಂಬುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ದೇಹದಿಂದ ಆತ್ಮವು ಹೊರಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಇದನ್ನು ಸ್ಮಶಾನದಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸುಟ್ಟ ಬೂದಿಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಪಡೆಯುವ ಅರ್ಹತೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ಶರೀರವು ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ಕವಚವೇ ಹೊರತು ಇದು ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಜನರು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಅನೇಕ ಜನರು ಆತ್ಮವೇ ದೈವ ಎಂದು ನಂಬಿದರೂ, ಈ ಲೌಕಿಕ ವಾಸನೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ದೇಹದ ಮೇಲಿನ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನು ಬಿಡದೆ ಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂದಿಗೂ “ಇವು ನನ್ನವು, ನಾನೇ ಮಾಡಿದ್ದು” ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಅವರು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ.

“ನನ್ನದು, ನಾನು” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡಿರುವವರೆಗೂ ನಾವು ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಂತೆ. ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ನಂತರ, ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಗುರುಗಳ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ, ಸ್ವಯಂ ಅಧ್ಯಯನದ ಮೂಲಕ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಓದಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಜ್ಞಾನದ ಪರಿಧಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಲೌಕಿಕ ವಾಸನೆಗಳು ದೂರವಾಗುತ್ತವೆ.

ಈಶಾವಾಸ್ಯೋಪನಿಷತ್ತನ್ನು ಓದದಿದ್ದರೆ, ಈ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾವೇ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಅವರು ಅದನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಲ್ಲ; ಅವರು ಪುಣ್ಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ, ಆ ಪುಣ್ಯದ ಫಲವಾಗಿ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಈ ಭೋಗಭಾಗ್ಯಗಳು ದೊರೆತಿವೆ. ಅಂದರೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಭಗವಂತನಿಂದ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಕಾರಣ, ಈ ಸಂಪತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಭಗವಂತನದೇ. ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಮಾತ್ರ ಹಕ್ಕಿದೆಯೇ ಹೊರತು, ಯಾರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಈ ಶರೀರವು ಶಿಥಿಲವಾಗಿ ಇಲ್ಲೇ ಪಂಚಭೂತಗಳಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮವು ಮಾತ್ರ ಮೇಲಿನ ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಈ ಭೋಗಗಳನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಗುರುಗಳ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ, ಇವುಗಳ ಮೇಲಿನ ಮಮಕಾರವು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಡಿಮೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಈ ಭ್ರಾಂತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಮಮಕಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ತತ್ವವು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. “ಇದು ನಶಿಸುವ ಶರೀರ, ನಾನು ಆತ್ಮ ನಾನೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮ” ಎಂಬ ನಿತ್ಯ ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಈ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ

ಶರೀರವು ಕೇವಲ ಒಂದು ತೊಡುಗೆಯೇ ಹೊರತು, ಶರೀರವು ನಾನಲ್ಲ ಎಂದು ದೇಹದ ಮೇಲಿನ ಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ದೈವದ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ, ಪ್ರೇಮ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ನಾನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವ ದೈವ ಎಲ್ಲೋ ಇಲ್ಲ, ಈ ಶರೀರದಲ್ಲಿಯೇ ಆತ್ಮವಾಗಿ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಯಾವಾಗ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ನಿರಂತರವಾಗಿ ಆ ಅರಿವಿನಲ್ಲಿ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥ.

ಯಾರಿಗೇ ಆಗಲಿ ಈ ದೇಹದ ಮೇಲಿನ ಭ್ರಾಂತಿ ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ 'ನಾನು ಆತ್ಮ' ಎಂಬ ಅರಿವಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ, ಅವರ ಕಾರ್ಯಗಳು ಉನ್ನತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮತತ್ವ ಮತ್ತು ತ್ಯಾಗ ಮನೋಭಾವ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಶರೀರವನ್ನು ವಸ್ತುವು ಹೇಗೆ ಮುಚ್ಚುತ್ತದೆಯೋ, ಆತ್ಮವನ್ನೂ ಕೂಡ ಈ ದೇಹವು ಹಾಗೆಯೇ ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತದೆ. ವಸ್ತುವು ಹಾಳಾದಾಗ ಅಥವಾ ಹರಿದುಹೋದಾಗ ವಸ್ತುವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದಂತೆ, ಈ ದೇಹವು ಸಾಧನೆಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗದಿದ್ದಾಗ ಆತ್ಮವು ಕೂಡ ಈ ದೇಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಗುರುಗಳು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ "ನೀನು ಶರೀರವಲ್ಲ, ನೀನು ಆತ್ಮ" ಎಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಒಂದು ವಸ್ತುವಂತೆ, ಕೇವಲ ಒಂದು ಕವಚ ಮಾತ್ರ. ಈ ಕವಚವನ್ನು ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಧರಿಸಿದ್ದೀಯೆ, ಅದನ್ನು ಮರೆತು 'ನಾನೇ ಶರೀರ' ಎಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೀಯೆ ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿದಾಗ ಮೊದಮೊದಲು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಗುರುವಿನ ಮೂಲಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಅದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಶುದ್ಧ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಶುದ್ಧ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಶುದ್ಧ ಸಾತ್ವಿಕತೆಗೆ ಬಂದು ದೈವದ ಮೇಲೆ ಅಭಿಮಾನ ಹೆಚ್ಚಾದಾಗ ಈ ಬುದ್ಧಿಯು 'ಶುದ್ಧ ಬುದ್ಧಿ'ಯಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಭಗವಂತನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗದ ಮನಸ್ಸಿನ ಗುಣಗಳೆಂದರೆ ಈರ್ಷ್ಯೆ, ಅಸೂಯೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾರ್ಥ. ಆದರೆ ಆತ್ಮದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಸೇವೆ, ಪ್ರೇಮ ಮತ್ತು ತ್ಯಾಗ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಸಬೇಕು, ಸರ್ವ ಜೀವಿಗಳ ಸೇವೆಯೇ ಸರ್ವೇಶ್ವರನ ಸೇವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದರೆ

ಜೀವೇಶ್ವರನಿಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದಷ್ಟೇ ಪುಣ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆತ್ಮ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಸಮಾನತೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ ಯಾರನ್ನೂ ಕೀಳಾಗಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ, ಯಾರನ್ನೂ ಮೇಲಾಗಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ ನಾನು ಆತ್ಮ ಸ್ವರೂಪನು , ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲರೂ ಆತ್ಮ ಸ್ವರೂಪರೇ. ಜೀವಿಗಳಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಈ ಪಂಚಭೂತಗಳಾಗಲಿ, ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲವೂ ಕೂಡ ಪರಮಾತ್ಮನ ಚೈತನ್ಯದಿಂದಲೇ ನಡೆಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾದಾಗ ಯಾವುದನ್ನೂ ಕೀಳಾಗಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾಗೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಶಿಸಿದಂತೆಯೇ. ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿ, 'ತಮೋಗುಣ'ದಿಂದ ಅಜ್ಞಾನವು ಮೊದಲಾಯಿತು. 'ರಜೋಗುಣ'ದಿಂದ ಅಜ್ಞಾನವು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಆದರೆ 'ಸಾತ್ವಿಕ' ಗುಣ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ನಂತರ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ... "ನಾನು ಆತ್ಮ" ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಸ್ಥಿರವಾದಾಗ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅಜ್ಞಾನವು ತೊಲಗಿ ಜ್ಞಾನವು ಮೊದಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇರೆ, ಅನುಭವಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇರೆ. ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಸಾಲದು, ಅದನ್ನು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ತಕ್ಷಣ ಇವನು ಇಂತಹ ಜಾತಿ, ಇವನು ಇಂತಹ ಧರ್ಮ, ಅಥವಾ ಇವನು ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿ, ಇವನು ಭಿಕ್ಷುಕ ಎಂದು ಹೀಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಯಾವುದೇ ಮುನ್ನೂಚನೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲದೆ, "ಇವನು ಕೂಡ ಆತ್ಮ ಸ್ವರೂಪನೇ, ಯಾವುದೋ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಈ ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಅವನು ಅಂತಹವನು, ಇವನು ಇಂತಹವನು ಎಂದು ಅವರ ಗುಣಗಳ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲಿ, ಬಣ್ಣ ಅಥವಾ ರೂಪದ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲಿ, ಅವನಿಗಿರುವ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲಿ ಆಲೋಚಿಸದೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ, ಅವರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಆತ್ಮಗಳಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರ್ಥ. ಅವರಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥ.

ನೀವು ಜ್ಞಾನವಂತರಾದರೂ ಎದುರಿಗಿರುವವರು ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಅವರ ಮೇಲೆ ದ್ವೇಷ ಅಥವಾ ಅಸೂಯೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದರೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಗಮನಿಸುತ್ತೀರಿ.

ಇತರರು ಏನೇ ಅಂದರೂ, ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದಿನ ಅವರು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ನೀವು ಮೌನವಾಗಿದ್ದರೆ, ಎದುರಿಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಆಲೋಚನೆ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ.

ಎಷ್ಟೇ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಿದರೂ ಇವರು ಮೌನವಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಗುಣವಿದೆ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವರ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಈ ಜ್ಞಾನದ ಕಡೆಗೆ ಮರಳುತ್ತವೆ.

ಅಜ್ಞಾನ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರು ಯಾರ ಮಾತನ್ನೂ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಮೊಂಡುತನ, ಅಹಂಕಾರ ಇರುವವರಿಗೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಬೋಧಿಸಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ, ಅವರು ಬದಲಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಅವರ ಮನಸ್ಥಿತಿಯ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಿತವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಹೇಳಿದರೂ ಅವನು ಬದಲಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ನೀವು ಸಂಕಟಪಡಬಾರದು.

ನೀವು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ನಿಷ್ಕಾಮ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ, ತ್ಯಾಗ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಇದ್ದರೆ ಈ ಜನ್ಮವನ್ನೇ ಕೊನೆಯ ಜನ್ಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಮಹಾತ್ಮರು ಏನೆಂದಿದ್ದಾರೆಂದರೆ? ಅಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವುದು ತಪ್ಪಲ್ಲ, ಆದರೆ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿದ ಮೇಲೆ ಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ಮರಣ ಹೊಂದಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮರುಜನ್ಮವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾನು ಮರಣ ಹೊಂದುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತೇನೆ ಎಂಬ ಹಂಬಲ ಇರಬೇಕು. ಮರಣ ಹೊಂದುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾನು ಜ್ಞಾನವಂತನಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಹಂಬಲ ನಿಮಗಿರಬೇಕು.

ಹಾಗೆ ದೇಹವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನೀವು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಆಗ ಅಜ್ಞಾನವು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಶರೀರದ ಭ್ರಾಂತಿ, ಲೋಕದ ಭ್ರಾಂತಿ ಹಾಗೂ ನಾನು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಇರುತ್ತೇನೆ ಎಂಬ ಒಂದು ಭ್ರಮೆ. ಅದಕ್ಕೇ “ಆ ಭ್ರಮೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಆಗುತ್ತೀಯಾ” ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಜನ್ಮವನ್ನೇ ಕೊನೆಯ ಜನ್ಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಇದೆ, ಆದರೆ ಪ್ರಯತ್ನದ ಕೊರತೆ ಇರಬಾರದು. ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದು, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ದಿನಚರಿಯ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅಜ್ಞಾನವು ತೊಲಗುತ್ತದೆ.

ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವೇಕೆ ಇರಬೇಕು?

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಧ್ಯಾನದ ಮೂಲಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾ, ಶ್ರವಣದ ಮೂಲಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಜ್ಞಾನ ಹೆಚ್ಚಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ ಆನಂದ ಎಂಬುದು ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡವರಿಗೆ, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಹಂಬಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯಲು ಮತ್ತು ಸಾಧನೆ ಕೈಗೊಡಲು ಒಬ್ಬ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇರಬೇಕಾದುದು ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ.

ಯಾರು ಈ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಬಲ್ಲರು, ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯಬಲ್ಲರು ಮತ್ತು ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿರುವಾಗಲೇ ಆನಂದದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬಲ್ಲರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಹಾತ್ಮರು ಮೊದಲು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಚದುರಿಸುವಂತಹ ಘಟನೆಗಳು ಎದುರಿಗೆ ಎಷ್ಟೇ ನಡೆದರೂ, ಬದಲಾಗದೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕು.

ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದು ತೂತು ಬಿದ್ದ ಮಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದಂತೆ. ತೂತು ಮಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಹೇಗೆ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಎಷ್ಟೇ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದರೂ, ಎಷ್ಟೇ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಇಲ್ಲದವನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ದಾಸನಾಗಿ ಒಂದೊಂದು ಬಾರಿ ಈ ಧ್ಯಾನವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಧ್ಯಾನಕ್ಕಿಂತ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡವನು ಧ್ಯಾನದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನದ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಈ ಜ್ಞಾನ ಎಂಬುದು ಮಂದಬುದ್ಧಿಯವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದಂತೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಬುದ್ಧಿ ಯಾಕೆ ಅಷ್ಟು ಮಂದವಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ? ಆಹಾರದಲ್ಲಿನ ದೋಷದಿಂದಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದೋಷ ಉಂಟಾಗಿ, ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ದೋಷ ಏರ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ರುಚಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ಸೇವಿಸುವುದರಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ದಾಸರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದ ಮನಸ್ಸು ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಾಧನೆಗೆ ಬಂದವನಿಗೆ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ.

ಪತ್ರಿಕೆಯವರು ಮಾಂಸಾಹಾರ ಬೇಡ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು

ಪಾಪಾಹಾರ, ರಜೋಗುಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಆಹಾರ. ಅದನ್ನು ಸೇವಿಸುವುದರಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಹತೋಟಿ ತಪ್ಪಿದ ಕುದುರೆಗಳಂತೆ ಓಡುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದು, ಅದನ್ನು ನೋಡಬಾರದು, ಇದನ್ನು ಕೇಳಬಾರದು, ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ, ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಬಾರದನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, ನೋಡಬಾರದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, ಕೇಳಬಾರದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಮಾಡಬಾರದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಯಾರಿಗಾದರೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಪಾಯವು ಬಾಯಿಯ ಮೂಲಕವೇ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆ ನಾಲಿಗೆಯು ರುಚಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಆಹಾರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಧಕನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಇರಬೇಕು, ಅದು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈಗ ನೋಡಿ, ತುಂಬ ಜನ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವರು ಕೂಡ ನಾಲಿಗೆಯ ರುಚಿಗೆ ದಾಸರಾಗಿ ಆಹಾರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಲಾರದೆ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವುದರಿಂದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹವರು ತಾವು ಧರಿಸಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಗೇ ಅವಮಾನ ತರುತ್ತಾರೆ, ಇವರಿಗೆ ಸಾಧನೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ಧಿಯರಿ (ಸಿದ್ಧಾಂತ) ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ ಆದರೆ ಪ್ರಾಕ್ಟಿಕಲ್ ಆಗಿ ಅನುಭವ ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ಕಾವಿ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸನ್ಯಾಸಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸನ್ಯಾಸಿ ಎಂದರೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡವನು, ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವವನು. ಈ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡವರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ, ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವವರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಕಾವಿ ಧರಿಸಿದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು. ಏಕೆಂದರೆ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ, ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲೀರಿ.

ನಿಮಗೆ ರಾಘವರಾವುರವರು ಸಾಧನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುದುರೆಂದು ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ಆಹಾರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಮತ್ತು ಆಹಾರ ನಿಯಮಗಳು ಒಂದೊಂದು ಬಾರಿ ಸಾಧನೆ (ಧಾನ್ಯ ಅಥವಾ ಅಭ್ಯಾಸ) ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗದೇ ಇದ್ದರೆ ಕೂಡಲೇ ಈ ದಿನ ನನ್ನ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಲೋಪವಿದೆ ಎಂದು ಗಮನಿಸಿ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ನೀವು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಗುಲಾಮರಾಗಿ ಹೋದರೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವಿಜಯ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆಹಾರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವವರು ಜೀವನದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ವಿಜಯ ಸಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಮೂಲವೇ ಸಾಧನೆ ಎಂಬುದು ಪತಂಜಲಿ ಮಹರ್ಷಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು, ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವವರು ಈ ಸಲಹೆಯನ್ನು ತಪ್ಪದೇ ಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನೀನು ಆಹಾರ ನಿಯಮ ಪಾಲಿಸಿದರೆ ವಿಜಯ ನಿನ್ನದಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವಿಲ್ಲದೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ದಾಸ ರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ, ಅವರು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಆಹಾರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ. ಇಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು (ರುಚಿ) ನಿಯಂತ್ರಿಸುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಕಣ್ಣುಗಳು, ಕಿವಿಗಳು, ಮೂಗು, ಅಂತರೇಂದ್ರಿಯವಾದ ಮನಸ್ಸು, ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯಗಳು ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯಗಳು ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕು. ಕೊನೆಗೆ ಅಂತರೇಂದ್ರಿಯವಾದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕೂಡ ದಾಸರಾಗಬಾರದು.

ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಆಮೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕಲಿಯಬಹುದು. ಆಮೆಯು ಕೆಲಸವಿದ್ದಾಗ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಧ್ಯಾನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ವೃಥಾವಾದ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಅದು ಎಂದಿಗೂ ತನ್ನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅದು 400 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಬದುಕುತ್ತದೆ. ಅದು ನೀರಿನಲ್ಲೂ ಜೀವಿಸಬಲ್ಲದು ಮತ್ತು ಹೊರಗಡೆ (ನೆಲದ ಮೇಲೂ) ಜೀವಿಸಬಲ್ಲದು - ಅಂತಹ ಪಟ್ಟನ್ನು (ಹಿಡಿತವನ್ನು) ಅದು ಸಾಧಿಸಿದೆ.

ಅದೇ ರೀತಿ ನೀವು ಕೂಡ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಬಾಹ್ಯೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತವಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅಂತರೇಂದ್ರಿಯವಾದ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೂ ಹಿಡಿತವಿರುತ್ತದೆ. ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುವಾಗ ನೀವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಯೆಗೆ ವಶವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತೀರಿ. ಹಾಗೆ ವಶವಾಗದಂತೆ ತಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿಯು ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಹಾತ್ಮರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಹೊರಗಿನ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುವವರೆಗೆ ಮತ್ತು ನೀವು ಮಾಯೆಗೆ ವಶರಾಗಿರುವವರೆಗೆ, ನೀವು ಕೇವಲ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತೀರಿ. ನೀವು ಯಾವಾಗ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಜಯಿಸುತ್ತೀರೋ, ಆಗ ನೀವು 'ನಾರಾಯಣ' (ದೈವಸ್ವರೂಪಿ)

ಆಗುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಜಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅಂತರೇಂದ್ರಿಯವಾದ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಇನ್ನೂ ಚಂಚಲ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ಹತೋಟಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು.

ನಿಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ದಾಸರಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ ಎಂದರೆ, ನೀವು ಸರಿಯಾದ ಆಹಾರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸದೆ ಮನಸ್ಸು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಎಂದರ್ಥ. ನೋಡಿ, ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯ ಮನಸ್ಸು ಹೇಳಿದಂತೆ ಬದುಕುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ಸಾಧಕ ಅಥವಾ ಒಬ್ಬ ಜ್ಞಾನಿ, ಮನಸ್ಸನ್ನು ತನ್ನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿ, ಎಲ್ಲದರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ಸಾಧಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ 'ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿ' ಯಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತಾನೆ.

ಈಗ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯ ಇಷ್ಟಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ದೊಡ್ಡವರು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು, ಗುರುಗಳ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ದಿನವೂ ಕೇಳುವುದರಿಂದ, ಪ್ರತಿ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ, ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವೂ ಇದು ನನಗೆ ಅವಶ್ಯಕವೇ? ಅಥವಾ ಅಲ್ಲವೇ? ಎಂದು ನೀವು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬಲ್ಲಿರಿ. ಯಾವುದು ನಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಯಾವುದು ಅನಿತ್ಯ ಎಂಬ ವಿವೇಚನೆ ಇರುವುದರಿಂದ, ಕಣ್ಣುಗಳು ನೋಡಿದ ವಸ್ತುಗಳು ಬೇಕೆನಿಸಿದ ತಕ್ಷಣವೇ, "ನನಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದ ವಸ್ತುಗಳಿಗಾಗಿ ನಾನೇಕೆ ಹಂಬಲಿಸಬೇಕು?" ಎಂದು ವಿವೇಕದಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ.

ಇಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೇವಲ ನೋಡುತ್ತಿವೆ, ಆದರೆ ಆ ಕಣ್ಣುಗಳ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ಬಯಕೆ ಮನಸ್ಸಿನದ್ದು. ಕಿವಿಗಳು ಕೇಳುತ್ತಿವೆ, ಆ ಆಸೆಯೂ ಮನಸ್ಸಿನದ್ದೇ. ಬಾಯಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದೆ, ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದೆ ಆ ಆಸೆಯೂ ಮನಸ್ಸಿನದ್ದೇ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಜ್ಞಾನಿ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ಸಾಧಿಸುತ್ತಾನೆ. ಯಾವಾಗ ಜ್ಞಾನಿಯು ಈ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಎಲ್ಲದರ ಮೇಲೆ ನಿಗ್ರಹ ಸಾಧಿಸಿ, ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಸಾಗುತ್ತಾ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾನೆ.

ಆಗ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿಯ ಹೃದಯವು ಈ ವಿಶ್ವದಷ್ಟೇ ವಿಶಾಲವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ನಮಗೆ ಮಹಾತ್ಮರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಅವರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ವಿಶಾಲವಾದ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗೆ ಒದಗಿಬಂತು ಅಂದರೆ, ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸೇವೆ, ಪ್ರೇಮ ಮತ್ತು ತ್ಯಾಗ ಎಂಬವು ಸಹಜ ಗುಣಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಅವರು ತಮ್ಮ ಹೃದಯವನ್ನು ವಿಶ್ವದಷ್ಟೇ ವಿಶಾಲವಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಒಂದು ಸಣ್ಣ ವಿಷಯವನ್ನು ನೀವು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದರೆ, ಅಂದರೆ “ಇಂದು ಒಂದು ದಿನವೇ ತಾನೇ” ಎಂದು ಅಂತಹ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸಿದರೆ, ಆ ಒಂದು ದಿನದಿಂದಲೇ ಮನಸ್ಸು ಕಲುಷಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ದಾಸರಾಗಿ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ, ತಪ್ಪುಗಳ ಮೇಲೆ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ, ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ದೂರವಾಗಿ, ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ, ಆಸೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕೇವಲ ಜೀವಿಯಾಗಿಯೇ ಬದುಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾನವನಾಗಿಯೇ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟಿ ಸಾಯುತ್ತಾ, ಜನ್ಮರಾಹಿತ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು (ಮೋಕ್ಷ) ಪಡೆಯಲಾಗದೆ ಜನ್ಮ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ನಿಗ್ರಹ ಇಲ್ಲದವನು ಅಧಃಪತನಕ್ಕೀಡಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಹಾತ್ಮರು ನಮಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ: “ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸು, ಮಾತನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸು” ಎಂದು. ಏಕೆಂದರೆ, ರುಚಿಗಾಗಿ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸದಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ತಪ್ಪುಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತವೆ. ಇನ್ನು ಮಾತನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಯಾವ ಬಾಯಿಯಾದರೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತದೆಯೋ, ಅದೇ ಬಾಯಿಯು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತದೆ. ಭಗವಂತನು ಎಷ್ಟು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ ನೋಡಿ. ನಮಗೆ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳು, ಎರಡು ಕಿವಿಗಳು, ಎರಡು ಮೂಗಿನ ಹೊಳ್ಳೆಗಳು, ಎರಡು ಕೈಗಳು ಮತ್ತು ಎರಡು ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅಂದರೆ ಒಂದೇ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಬ್ರಹ್ಮದೇವನನ್ನು ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದನಂತೆ: “ಸ್ವಾಮಿ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಎರಡೆರಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀಯಾ, ಆದರೆ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಏಕೆ ಒಂದೇ ಕೊಟ್ಟೆ? ಇದು ಒಂದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ನಾವು ತಿನ್ನುವಾಗ ಮಾತನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಕೂಡ ಎರಡು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು” ಅಂದನಂತೆ.

ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮದೇವನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನಂತೆ: “ಮಾನವರಿಗೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ನೀಡಿದರೆ.”

ಅವುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಉನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಏರದೆ, ಪ್ರಪಂಚವೇ ಶಾಶ್ವತ, ಶರೀರವೇ ಶಾಶ್ವತ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಆ ಬಾಯಿಯಿಂದ ತಿನ್ನಬಾರದನ್ನು

ತಿನ್ನುತ್ತಾ, ಅನ್ನಬಾರದ್ದನ್ನು ಅನ್ನುತ್ತಾ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮಗಳಿಗೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದನ್ನು (ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು) ಕೊಟ್ಟರೆ ನಿಯಂತ್ರಣವಿಲ್ಲದೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇನ್ನು ಎರಡು ಕೊಟ್ಟರೆ ಈ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಹೀಗೆ ಇರಲು ಬಿಡುತ್ತಾರಾ? ಎಂದು ಅಂದರಂತೆ.

ನಿಮಗೆ ಏನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ನೀವು ನಿಗ್ರಹವಿಲ್ಲದೆ ಇರುತ್ತೀರಿ ಎಂದೇ ಆ ನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಗುರುಗಳ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ.

ಆಹಾರ ನಿಯಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವವನಿಗೆ ಸತ್ಯವಾದ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಅಂದರೆ ಭಗವಂತನ ಕುರಿತಾದ ಆಲೋಚನೆಗಳೇ ಬರುತ್ತವೆ. ಯಾರು ಯಾವಾಗಲೂ ಆತ್ಮನ ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾರೋ, ಆತ್ಮ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೋ, ಅವರನ್ನು 'ಸತ್ತುರುಷರು' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬನು ಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನಿ ಹೇಗೆ ಆಗುತ್ತಾನೆಂದರೆ, ಮೊದಲು ಆಹಾರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ, ಆ ತರುವಾಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಆ ಬಳಿಕ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸುವುದರಿಂದ ಸತ್ಯವಾದ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಸದ್ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಸತ್ಯವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಭಗವಂತನ ಕಡೆಗೆ ಇಟ್ಟು ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಆಚರಿಸುತ್ತಾ, ಶಿಷ್ಯರಿಂದ ಆಚರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವವನೇ 'ಆಚಾರ್ಯ'. ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಆತ್ಮನನ್ನು ಇದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು, ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಅಸತ್ಯ ಬಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಕರ್ಮಗಳ ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿ, ಮರುಜನ್ಮ ಬಂದು ಮಾಯೆಗೆ ವಶವಾಗಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದರಿಂದ, ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಸತ್ಯವಾಕ್ಯಗಳೇ ಬರುತ್ತವೆ.

ಇವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣಕರವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು, ಸತ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಆಹಾರದ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತವಿರುವವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣವಿರುತ್ತದೆ. ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೇಲೆ ಹತೋಟಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಸತ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಸತ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವರು ದಿವ್ಯ ಮಾನವರಾಗಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ರಾಜರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ದೂರ ಹೋಗಿ ಸದಾ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾ.. ಅಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ

ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನೇ ವಾನಪ್ರಸ್ಥಾಶ್ರಮ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಐದು ಹತ್ತುಗಳ ವಯಸ್ಸು (50 ವರ್ಷ) ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಐದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಸಾಧಿಸಿದವನು ಮಹಾಪುರುಷನಾಗುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಗುರುಗಳು, ಮಹಾತ್ಮರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಾಧನೆಗೆ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ.

ನಿಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮಾಡುವುದು ಆಹಾರವೇ, ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಮಾಡುವುದೂ ಆಹಾರವೇ. ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವ ಆಹಾರ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಅಂದರೆ? ಪ್ರಕೃತಿದತ್ತವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಸಸ್ಯಾಹಾರವು ಶರೀರಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹಿಂಸೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮಾಂಸಾಹಾರವು ಶರೀರಕ್ಕೆ ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಮಾಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ರಚೋಗುಣವನ್ನು, ತಮೋಗುಣವನ್ನು, ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಹೆಚ್ಚು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ (ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ) ಬೀಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಈಗ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಮಾಂಸಾಹಾರ ತಿನ್ನುವುದು ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯ, ಭೋಜನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ವಿಧಗಳನ್ನು ಬಡಿಸುವುದು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂದುಕೊಂಡು ಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಜೀವಹಿಂಸೆ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ “ನಮ್ಮ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಅವಮಾನದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನೀವು ತಿನ್ನದಿದ್ದರೂ ಎದುರಿಗಿದ್ದವರಿಗೆ ಮಾಂಸಾಹಾರ ಬಡಿಸುವುದು ಕೂಡ ಪಾಪವೇ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪತ್ನೀಜಿಯವರು ಹೇಳಿದರು ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವವರಿಗೆ, ಬಡಿಸುವವರಿಗೆ, ತಿನ್ನುವವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಕೊಲ್ಲುವವರಿಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕರ್ಮ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂದು. ಇತರರು ಏನಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ಅಂತಹ ಆಹಾರ ಬಡಿಸಿದರೆ ಮರಳಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅದು ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ, ನರಕಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಜನ್ಮ ಪಡೆದರೆ, ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಜನ್ಮ ಪಡೆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಈ ಸ್ಥಿತಿಗಿಂತ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಜನ್ಮ ಪಡೆದು, ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಅವರು ಏನಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಇವರು ಏನಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಎಂದು ನೀವು ಭಯಪಟ್ಟು ಅಥವಾ ಸಂಕೋಚಕ್ಕೆ

ಒಳಗಾಗಿ (ಮಾಂಸಾಹಾರದಂತಹ) ಪಾಪದ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸದಿದ್ದರೂ, ಅದನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಬಡಿಸಿದರೆ ಆ ಪಾಪದ ಫಲವನ್ನು ಕೇವಲ ಅವರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ನೀವೂ ಸಹ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಕರ್ಮದ ಫಲವಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿದಾಗ, ಈ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯ ಮಾರ್ಗ ನಿಮಗೆ ಮತ್ತೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ-ಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದು. ಮಾಯೆಗೆ ವಶವಾಗಿ ಕೇವಲ ಮನುಷ್ಯರಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತೀರಾ? ಅಥವಾ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಜಯಿಸಿ ನಾರಾಯಣನಾಗಿ (ದೈವತ್ವದಲ್ಲಿ) ನೆಲೆಸುತ್ತೀರಾ? ಎನ್ನುವುದು ನೀವು ಬದುಕುವ ವಿಧಾನದ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಸಾಧನೆಯ ಮೂಲಕ ತಪ್ಪು ಯಾವುದು, ಒಪ್ಪು ಯಾವುದು ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ತಪ್ಪು ಎಂದು ತಿಳಿದೂ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೆ ಶಿಕ್ಷೆ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕು. ಮೀರಾಬಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಪತಿ ಬೇಡವೆಂದರೂ ಅವಳು ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಆ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲೇ ಲೀನವಾದಳು, ಅಂತಹ ಧೈರ್ಯ ನಮಗೆ ಬರಬೇಕು.

ಎಲ್ಲೋ ಇರುವ ಸಂಬಂಧದ ಮೇಲಿನ ವ್ಯಾಮೋಹದಿಂದ, ಆ ಸಂಬಂಧ ಎಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತದೋ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದೂ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬದುಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇ! ಅಂದರೆ ನೀವು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಗುಲಾಮರಾಗುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಎಂದರ್ಥ.

ಅದಕ್ಕೇ ರಮಣ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಮತ್ತು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ನೀವು ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ವಿವೇಚನೆ (ವಿಚಾರಣೆ) ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು. ಇಂದು ನಾನು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ, ಇದು ತಪ್ಪೋ ಅಥವಾ ಒಪ್ಪೋ? ಲೌಕಿಕ ಪ್ರಪಂಚದ ಕಡೆಗೆ ಸೆಳೆಯುವ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನಾ? ಅಥವಾ ಪರಮಾತ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನಾ? ನಾನು ಎಷ್ಟು ನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ನೀವೇ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಸಾಧನೆಗೆ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮೊದಲ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವೇ. ಇನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ನಾವು ಸೇವಿಸುವ ಆಹಾರವೇ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಮೂಲ. ಸರಿಯಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸಿದ ದಿನದಂದು, ಸರಿಯಾದ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಸರಿಯಾದ ಆಲೋಚನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ನೀವು ಉತ್ತಮ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತೀರಿ.

ಮಾನವ ಜನ್ಮದ ಪರಮಾರ್ಥ

ಮಾನವ ಜನ್ಮದ ಗುರಿ ಏನು? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಾವು ಮಾನವ ಜನ್ಮವನ್ನು ಏಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನಮಗೆ ಒಂದು ವಿಷಯ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಿಗೆ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನ ಎಂದು ಎರಡು ಇರುತ್ತವೆ.

ಮಾನವನು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ತಮೋಗುಣ ಮತ್ತು ರಜೋಗುಣದ ಕಾರಣದಿಂದ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವವುಗಳೇ ನಿಜವೆಂದು ನಂಬಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂದು ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ಯಾವಾಗ ಅವನು ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾನೋ, ಆಗ ಸತ್ಯವೆಂದರೇನು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಾ “ಸೃಷ್ಟಿ ಎಂದರೇನು? ಅದು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು? ಯಾರು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರು? ಸೃಷ್ಟಿಯ ಹಿಂದೆ ಯಾರು ಇದ್ದಾರೆ?” ಎಂಬ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ತನ್ನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಸದ್ಗುರು ಬಂದರೆ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪರಿಮಿತ ಜ್ಞಾನದೊಂದಿಗೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಲೌಕಿಕ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳಿದ್ದರೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ, ಸುಖವಾಗಿ ಇರಬಹುದು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಅಶಾಶ್ವತ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆದಾಗ ಮಾತ್ರವೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರೇಮ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಒಬ್ಬ ಸದ್ಗುರುವಿನ ಮೂಲಕವೇ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನಕ್ಕಿಂತ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು ಎಂದು, ಸೃಷ್ಟಿಗಿಂತ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ದೊಡ್ಡವನು ಎಂದು ಕೂಡ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು. ಹಾಗೆಯೇ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬರುವ ಕೆಲವು ಶಿಷ್ಯರು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಲಾಭಗಳನ್ನು ಆಶಿಸಿ ಬರುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಗುರುಗಳ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಗೆ ಗುರುಗಳ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಈ ದುಃಖಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೂಡ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಭಯ, ಚಿಂತೆ, ಉದ್ವೇಗಗಳು (ಭಾವೋದ್ವೇಗಗಳು) ಎಂಬವು ಇರುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ...

ಭಯ

ಮಾನವರಿಗೆ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ಭಯಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಸಾಯುತ್ತೇನೋ ಎಂಬ ಭಯ ಇರುತ್ತದೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಹಣ ಹೋಗುತ್ತದೋ ಎಂಬ ಭಯ, ಪದವಿಗಳು (ಅಧಿಕಾರ) ಹೋಗುತ್ತವೆ ಎಂಬ ಭಯ, ತಾನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಹಣವನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಹಾಳು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಎಂಬ ಭಯ - ಹೀಗೆ ಹತ್ತಾರು ರೀತಿಯ ಭಯಗಳಿರುತ್ತವೆ.

ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಭಯವಾದರೆ, ಮಧ್ಯವಯಸ್ಕರಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಭಯ, ಇನ್ನು ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ರೀತಿಯ ಭಯವಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಭಯಗಳು ಇರುತ್ತವೆ.

ಇಂತಹ ಭಯಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ, ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಂದರೂ ವಿಚಾರಣೆ (ವಿವೇಚನೆ) ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದು ಅಥವಾ ವಿಚಾರಹೀನರಾಗಿ ಇರುವುದು. ಯಾವಾಗ ಸರಿಯಾದ ವಿಚಾರಣೆ ಇರುತ್ತದೆಯೋ, ಆಗ ಭಯ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಚಿಂತೆ

ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬಾರದ ವಿಷಯಗಳಿಗಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಚಿಂತೆ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ವಸ್ತುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಎಷ್ಟೇ ಇದ್ದರೂ, ಪಕ್ಕದವನ ಹತ್ತಿರ ನಿಮಗಿಂತ ಒಂದು ವಸ್ತು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕು, ನೀವು ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತೀರಿ.

ಅಂದರೆ, ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಇಲ್ಲದ ಜೀವನ ಯಾವಾಗಲೂ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ “ನನಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆ, ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದೇನೆ, ನಾನು ತೃಪ್ತನಾಗಿದ್ದೇನೆ” ಎಂಬ ಮಾತು ಯಾರ ಬಾಯಿಂದಲೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ “ಇನ್ನೂ ಇದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು” ಎಂದೇ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಉದ್ವೇಗ (ಆತಂಕ)

ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರೂ, ಅದು ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಉದ್ವೇಗ, ಅಂದರೆ ಆತಂಕದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು.

ಈ ಮೂರು ಕೂಡ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತವೆ. ಯಾವಾಗ ನಿಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸದ್ಗುರು ಬರುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಈ ಭಯಗಳು, ಚಿಂತೆಗಳು ಮತ್ತು ಆತಂಕಗಳು ಎಲ್ಲವೂ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಎಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ನೀವು

ಎಷ್ಟೇ ತವಕಪಟ್ಟರೂ, ಎಷ್ಟೇ ಭಯದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅಥವಾ ಎಷ್ಟೇ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದೆಲ್ಲವೂ ನಿಮ್ಮ ಕರ್ಮಾನುಸಾರವೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಾಗ ಸತ್ಯ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಮರಣ ಕೂಡ ಅಷ್ಟೇ ಸಹಜ ಎಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ಜನ್ಮ ಪಡೆದಾಗಲೇ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಬದುಕಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡೇ ಬರುತ್ತೀರಿ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾದ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆಯೂ ಇನ್ನೂ ಮರಣ ಭಯವಿದೆ ಎಂದರೆ, ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ ಜ್ಞಾನ ನಿಮಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದರ್ಥ.

ಗುರುಗಳು ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬರುವುದೇ ಮರಣ ಭಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು. ಗುರುಗಳು ನೀಡಿದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನಾವು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ, ಮರಣ ಭಯ ಮತ್ತು ಚಿಂತೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

“ನಮಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದೇ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದಾಗ, ಯಾವುದೇ ಫಲ ಸಿಗದಿದ್ದರೂ “ಓಹೋ, ನಾನು ಮೇಲಿಂದ (ಜನ್ಮಕ್ಕೆ) ಬರುವಾಗಲೇ ಇದನ್ನು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ನನಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಆಸೆ ಪಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಂದಾಗ “ನನಗೇ ಯಾಕೆ ಬಂತು? ನನಗೇಕೆ ಹೀಗಾಗುತ್ತಿದೆ? ಅಸಲು ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡ ಕೆಲಸ ಆಗುತ್ತದೋ ಇಲ್ಲವೋ?” ಎಂಬ ಸಂಶಯದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಸಂಶಯಾತ್ಮಕಗೇ ಆತಂಕ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆದವನು, ಒಂದು ಕೆಲಸ ಆಗಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ “ಇದಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ಒಳ್ಳೆಯದು ಇನ್ನೇನೋ ಇದೆಯೇನೋ” ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ ಹೊರತು ಸಂಶಯ ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಗೆ ಬಂದವನು, ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿರುವ ದುರ್ಗುಣಗಳು, ಭಯ, ಚಿಂತೆ ಮತ್ತು ಆತಂಕ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಾನಸಿಕ ರೋಗಗಳು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಗುರು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆದು ಸತ್ಯ ಏನೆಂದು ಅರಿಯುತ್ತಾನೆ. ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಹಾಗೆ ಸತ್ಯವು ಅರಿವಾದಾಗ, ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯೆಲ್ಲವೂ ಭಗವಂತನದ್ದೇ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾದಾಗ, ‘ನನ್ನದು’ ಎನ್ನುವುದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ, ಮನುಷ್ಯನು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಹೆದರುವುದಿಲ್ಲ, ಚಿಂತಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಉದ್ವೇಗಕ್ಕೆ

ಒಳಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿನಾವು ಏನನ್ನು ಬಯಸುತ್ತೇವೆಯೋ - ಅಂದರೆ ಸುಖವಾಗಿರಬೇಕು, ಸಂತೋಷವಾಗಿರಬೇಕು, ಶಾಂತಿಯಿಂದ ಇರಬೇಕು, ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ತಲೆಬಾಗಬಾರದು, ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಇಂತಹ ಇಚ್ಛೆಗಳನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಬಹುದು.

ಗುರುವು “ನೀನು ದೇಹವಲ್ಲ, ಆತ್ಮ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಈ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ದೇಹವು ಕೇವಲ ಒಂದು ಕವಚವಿದ್ದಂತೆ. ನೀನು ನಿನ್ನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಧರಿಸುತ್ತೀಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಆತ್ಮದ ಮೇಲೆ ದೇಹವು ಒಂದು ಹೊದಿಕೆ. ಆ ದೇಹದ ಮೂಲಕವೇ ಆತ್ಮವು ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮವು ನಿನಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅದು ಅವ್ಯಕ್ತ. ಅಂದರೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸದ ಶಕ್ತಿ ಎಂದರೆ ವಿದ್ಯುತ್ (ಕರೆಂಟ್) ಹೇಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಆತ್ಮವೂ ಹಾಗೆಯೇ.

ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಅಣುವಿನಂತಿರುವ ಆತ್ಮವು ನಿನ್ನ ಶರೀರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಾದ್ಯಂತ ಇರುವ ಸರ್ವಾತ್ಮನು ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ನಿನ್ನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಗುರು ಬಂದ ಮೇಲೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ನಿನ್ನ ಜೀವನಕ್ಕೊಂದು ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಪರಮಾರ್ಥವೇನೆಂದು ನೀನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯಾ.

ಈ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಏಕೆ ಅಂದರೆ? “ನಿನ್ನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದವನನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ” ಎಂದು ನೀನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯಾ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಮರುಜನ್ಮವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಜನ್ಮವಿದ್ದರೆ ದುಃಖವಿದ್ದೇ ಇರುತ್ತದಲ್ಲವೇ!

ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರು ಏನಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದರೆ, “ನಾನು ಅನುಭವಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ, ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ, ಕೆಲವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾ, ಇನ್ನು ಕೆಲವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾಗದಿದ್ದಾಗ ಮುಪ್ಪು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಈ ಜೀವನವೆಲ್ಲಾ ದುಃಖದಿಂದ ತುಂಬಿದೆ, ದುಃಖಮಯವಾಗಿದೆ ಜೀವನವು ಮತ್ತೇನೂ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದರೆ, ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪಿಯಾದ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನು ತನ್ನ ಶರೀರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯದ ಕಾರಣ. ಈಗ ಪತ್ರಿಜಿಯವರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ “ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಮೋಕ್ಷ” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮೋಕ್ಷವೆಂದರೆ ಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಮರುಜನ್ಮವಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದು.

ಆದರೆ ಕೆಲವರು ಧ್ಯಾನವೆಂದರೆ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಂದು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಗಮನಿಸಿ, ಆಸೆಗಳಿಂದಲೇ ದುಃಖ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ, ಯಾವುದೇ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನಾದರೂ ಸಾಧನೆಯ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಧ್ಯಾನಶಕ್ತಿಯು ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೊರತು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿಷಯಗಳಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ.

ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಾಗ, “ನನ್ನದೆನ್ನುವುದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಇದೆಲ್ಲವೂ ಪರಮಾತ್ಮನದೇ” ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾದಾಗ, “ನನಗೆ ಈ ಜೀವನವನ್ನು ಏಕೆ ನೀಡಿದ್ದಾನೆ?” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಸಿಗುತ್ತದೆ. “ನಾನು ಯಾರು? ನನಗೆ ಈ ಜೀವನ ನೀಡಿದವನು ಯಾರು?” ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ಜೀವನ ಎಂದು ನೀವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ.

ಆದರೆ ಸಾಧಕನು ಯಾವಾಗಲೂ ತಾನು ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಬಿಡುತ್ತೇನೋ ಎಂದು ಗಮನಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಮಾಯೆಯ ಆಟ ಯಾವಾಗ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ” ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸರಿಯಾದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದಾಗ, ಸರಿಯಾದ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆದಾಗ.” ನಾನು ಪರಮಾತ್ಮನ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ನಿರಂತರ ಸಾಧನೆ ಮತ್ತು ನಿರಂತರ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದು ಅರ್ಥವಾದಾಗ ನನಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸುಖ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ.

ಪರಮಾತ್ಮನಿಗಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದವನು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿಯೂ ಆನಂದವಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ಜನ್ಮಗಳಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು (ಮುಕ್ತಿ) ತಲುಪುತ್ತಾನೆ.

ಮಾನವರು ಲಕ್ಷಾಂತರ, ಕೋಟ್ಯಂತರ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ಜೀವಿಗಳಾಗಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಜನ್ಮ ತಾಳಿ, ಈ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯದೆಯೇ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ.

ನೀವು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂದರೆ, ಗುರುಗಳು ಹೇಳುವ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನೀವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಚರಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಸತ್ಯವು ಎಂದಿಗೂ ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿರುವ ನನ್ನ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಗುರುಗಳ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ.

ನಿಮ್ಮ ಸಾಧನೆಯ ಮೂಲಕ ಅಂತರಂಗಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಆತ್ಮಾನುಭೂತಿಯನ್ನು

ಪಡೆಯುತ್ತೀರಿ, ಹಾಗೆ ಆತ್ಮಾನುಭೂತಿ ಪಡೆಯದಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ ಆನಂದವೆಂಬುದು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಭೀಮವರಂನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳ 1, 2, 3 ತಾರೀಖುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಶಿಕ್ಷಣ ತರಗತಿಗಳಾಗಲಿ, ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಜೂಮ್ (Zoom) ನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಸಾಧನೆಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನದ ಕ್ಲಾಸ್ಸುಗಳಾಗಲಿ... ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಆತ್ಮಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಇರುವಂಥವು. ಹೀಗೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಕೊನೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದ ಪರಮಾರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ.

ಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯುವವರೆಗೂ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬರಲೇಬೇಕು

ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಎಷ್ಟೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೂ ಕಲಿಯಬೇಕಾದ ಜ್ಞಾನ ಇನ್ನೂ ಇದೆ, ಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯುವವರೆಗೂ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬರಲೇಬೇಕು ಎಂದು ನೀವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಈ ಜ್ಞಾನ ಎಂಬುದು ಅನಂತ. ಅದು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ವಸಿಷ್ಠರು “ತೀವ್ರಾತಿ ತೀವ್ರವಾದ ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೇ ಜೀವನು ದೇವನಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಾನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಅಂದರೆ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ತೀವ್ರಾತಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಶ್ರೇಷ್ಠ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಸಹ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದವರೇ. ಅದನ್ನೇ ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಈ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದೇ. “ನಾನು ಜೀವನು” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದವನು ಶಿವತ್ವದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು. ಶಿವತ್ವ ಎಂದರೆ ದೈವವಾಗಿ ಬದಲಾಗುವುದು. ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ ಎಂದರೆ ನಾನೇ ದೈವ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಆದರೆ ಶಾರೀರಿಕ, ಮಾನಸಿಕ, ಬುದ್ಧಿ ಪರವಾದ ಹತ್ತಾರು ತರಹದ ಆಸೆಗಳಿಂದ ತಾವು “ಜೀವರು” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಗೆ “ನಾನು ಜೀವನು” ಎಂದು ಭಾವಿಸುವ ಮಾನವನನ್ನು ಶಿವತ್ವದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಯತ್ನ, ಆದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಬಹಳಷ್ಟು ಮಂದಿ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು “ನಮಗೆ ಈ ಕಷ್ಟಗಳಿವೆ, ನೋವುಗಳಿವೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ, “ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮಾತ್ರ, ಆತ್ಮನಾದ ನಿನಗೆ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಜನನ-ಮರಣಗಳು, ಶೋಕ-ಮೋಹಗಳು, ಹಸಿವು-ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳು ಇಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಆತ್ಮವು ಷಡೂರ್ಮಿ ರಹಿತವಾದುದು ಎಂದು ಸದ್ಗುರುಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಬೇಕು, ಆಗಲೇ ನೀವು ಆತ್ಮ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪಯಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಶಿಷ್ಯನು ಎಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೋ ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ವಶದಲ್ಲಿರುವ ಮಾನವನು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೊರಬರಲಾರನು, ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಮಾಯೆ.

ಸಂಸಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು ತಪ್ಪದ ವಿಷಯ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಉದ್ಯೋಗವೂ ತಪ್ಪದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿಷಯಗಳು ಏನೇ ಇದ್ದರೂ ಅವು ಅನಿವಾರ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ “ಅನಿವಾರ್ಯ” ಎಂದು ನೀವು ಅಂದುಕೊಂಡರೆ, ನೀವು ಇನ್ನೂ ಮಾಯೆಗೆ ವಶವಾಗಿದ್ದೀರಿ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ, ನೀವು ಮಾಯೆಯ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಪದೇ ಪದೇ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ತೀವ್ರವಾಗಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ “ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ” ಎಂಬ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರಬೇಕು.

ಅಂತಹ ತೀವ್ರವಾದ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಆ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಮಹಾಪುರುಷರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ “ತಪ್ಪದಲ್ಲವೇ?” (ಅನಿವಾರ್ಯವಲ್ಲವೇ?) ಎಂದು ನೀವು ಯಾವಾಗ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರೋ, ಅಂದಿನಿಂದ ನೀವು ಅದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಗುರುಗಳು ನೀವು ದೈವಸ್ವರೂಪಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವಾಗ ಈ ಮಾಯೆಗೆ ವಶವಾಗಿ, ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ಇರುತ್ತೀರಿ. ಅಂದರೆ “ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ” ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದು ಮಹಾಪುರುಷರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಈಗ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಜೂಮ್ (Zoom) ನಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಭೀಮವರಂಗೆ ಬಂದರೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ನೋಟ್ಸ್ ಬರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನೀವು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಅದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಇಷ್ಟು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಎಂದರೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೇ?

ಅಂದರೆ, ಆ ಗುರುವಿನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾದಾಗ, ಭೀಮವರಂಗೆ ಬಂದು ಮೂರು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದಾಗ, ನೀವು ಈ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುತ್ತೀರಿ.

ರಾಘವರಾವ್ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಗೆ, ಪತ್ರಿಜೀ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಧ್ಯಾನಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಓಡಬೇಕಿಲ್ಲ, ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ, ಮಾಯೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ, ಇದು ಮಾಯೆ ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರುವವರೆಗೂ ನೀವು ಗುರುವಿನ ಸಮಕ್ಷಮದಲ್ಲಿ, ಸತ್ತುರುಷರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ, ಸಜ್ಜನ ಸಾಂಗತ್ಯದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪದೇ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಸ್ವಯಂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನ ಸತ್ಸಂಗದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡಾಗ ನೀವು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತೀರಿ. ಮಹಾಪುರುಷರ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ಆ ಸತ್ಯದ ವಿವರಣೆ ಅರ್ಥವಾದಂತೆಲ್ಲಾ ನೀವು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹತ್ತಿರವಾಗಲು ನಿಮ್ಮ ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು (ವೈಯಕ್ತಿಕ ಶ್ರಮ) ತೀವ್ರಗೊಳಿಸುತ್ತೀರಿ.

ಕೆಲವರು ಮೂರ್ಖತನದಿಂದ, “ನನಗೆ ಕಷ್ಟ ಬಂದಾಗ ದೈವ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಗುರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಗುರುವು ಕೇವಲ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ, ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ನಿಮ್ಮ ಕರ್ಮಗಳೆಂಬ ಕುಲುಮೆಯಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಸಾಧ್ಯ.

“ಗುರು ಅಥವಾ ದೈವವೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಆಲಸ್ಯದಿಂದ ಕೂರುವ ಸೋಮಾರಿಗಳಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಸಿದ್ಧಿ (ಯಶಸ್ಸು) ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮಹಾತ್ಮರು ಅನೇಕ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಮೊದಲು ನೀವು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು, ಆನಂತರವೇ ಭಗವಂತನ ಅಥವಾ ಗುರುವಿನ ಕೃಪೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ನೀವು ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೇ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಕೃಪೆ ಲಭಿಸದು ಮತ್ತು ಸಿದ್ಧಿಯೂ ಸಿಗದು.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾವು ಎಂದಿಗೂ ಸೋಮಾರಿಗಳಾಗಬಾರದು, ಅಶ್ರದ್ಧಾವಂತರಾಗಬಾರದು. ಭಗವಂತನು ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ “ಶ್ರದ್ಧಾವಾನ್ ಲಭತೇ ಜ್ಞಾನಂ” ಎಂದಿದ್ದಾನೆ, ಅಂದರೆ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇರುವವನಿಗೇ ಜ್ಞಾನವು ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ “ಜ್ಞಾನಾಗ್ನಿ ದಗ್ಧ ಕರ್ಮಾಣಂ” ಎಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ.

ಈ ಎರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಜ್ಞಾನವು ಬರುತ್ತದೆ. ಆ ಜ್ಞಾನ ಬಂದವನು “ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ” ಎಂಬ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಅಂತಹವನ ಸಂಚಿತ ಕರ್ಮಗಳು ಕರಗಿಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಗುರುವಿನ ಮೂಲಕ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ಇನ್ನು ಗುರುವೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬಾರದು. ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ತೀವ್ರಗೊಳಿಸಿ, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಾಗ, ಆ ಗುರುವು ನಿಮಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನೀಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಏಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆಂದರೆ? ಮಾನವರು ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದ, ಮನಸ್ಸಿನ ಸೋಮಾರಿತನ ಮತ್ತು ಅಶ್ರದ್ಧೆಯೆಂಬ ಕೆಟ್ಟ ಗುಣಗಳು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಸುಳಿಯದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಿರಂತರ ಸಾಧನೆ, ನಿರಂತರ ಬೋಧನೆ ಮತ್ತು ನಿರಂತರವಾದ ಜ್ಞಾನದ ಹಸಿವು ಇರುವಂತೆ ಗುರುಗಳು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಈಗ ರಾಫಾವರಾವ್ ಅವರು ಪ್ರತಿದಿನ ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನದ ಮೂಲಕ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆ ಗುಹೆಯಲ್ಲೇ ಇರಿಸಿ ಇನ್ನೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳದೆ, ಅವರು ಎಲ್ಲಾ ಊರುಗಳಿಗೆ ಸಂಚರಿಸಿ, ಜೂಮ್ (Zoom) ಅಥವಾ ಭೀಮವರಂಗೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದವರ ಬಳಿಗೆ “ನಾನೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಅದರ ಅರ್ಥವೇನೆಂದರೆ: ಶಿಷ್ಯನ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಶಿಷ್ಯನ ಬಗ್ಗೆ ಗುರುವೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಇದು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಶಿಷ್ಯನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತಕ್ಕಾಗಿ ತಾನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ, ಆದರೆ ಗುರುಗಳು ಶಿಷ್ಯರಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಗುರುಗಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬಹುದು, ಆದರೆ ದೈವತ್ವವುಳ್ಳವರು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ದೈವತ್ವದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ.

ದುಃಖದ ಮೂಲ ಮತ್ತು ಪರಿಹಾರ ಕೆಲವರಿಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ನಿನ್ನ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಕಳೆದ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳ ಫಲವಾಗಿಯೇ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ದುಃಖವಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ದುಃಖವನ್ನು ಜೀವನಪರ್ಯಂತ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಿಲ್ಲ; ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಾಗ ಈ

ದುಃಖವು ಮಾಯವಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುವುದೇ ನಿಜವಾದ ಸೇವೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿರುವುದು, ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಕೆಲಸ ಯಾವುದೆಂದರೆ ನಾವು ಈ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಾ ಉಳಿದವರನ್ನೂ ಸಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು. ‘ಜೀವತ್ವ’ದಿಂದ ‘ಶಿವತ್ವ’ಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವುದೇ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕೆಲಸ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿವೆ.

ಸಾಧನೆಯ ಅಗತ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೇವಲ ಗುರುಗಳು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ, ನೀವು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶದ ಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರೋ ಆ ಸಿದ್ಧಿಯು ನಿಮಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ: “ಅಮೃತವನ್ನು ಕುಡಿಯದೆ, ಕೇವಲ ಅಮೃತವನ್ನು ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತರೆ ನೀವು ಎಂದಿಗೂ ಅಮರರಾಗಲಾರಿರಿ.”

ಹಾಗೆಯೇ, ಗುರುಗಳು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಾಗ ಅದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಪಡೆಯಬೇಕು ಹಾಗೆಯೇ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, “ನಾವು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುವುದಿಲ್ಲ, ನೀವು ಹೇಳಿದ ವಿಡಿಯೋಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇವೆ, ಮೆದುಳಿನಲ್ಲಿ ಫೀಡ್ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ನಿಮಗೆ ನಿನ್ನೆ, ಮೊನ್ನೆ ನಡೆದದ್ದೇ ನೆನಪಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದಮೇಲೆ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಗುರುಗಳು ಬೋಧಿಸುವ ವಿಷಯಗಳು ಹೇಗೆ ನೆನಪಿರುತ್ತವೆ? ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ರಾಘವರಾವ್‌ರವರು ಯಾವಾಗಲೂ ನೋಟ್ಸ್ ಬರೆಸುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಇದನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುತ್ತಾರೆ, “ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬರೆಸಿದಂತೆ ಬರೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ನೀವು ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದರೆ, ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲೇ ಎಷ್ಟು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು ಎಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದರೆ, ಇನ್ನೂ ಆ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಲುಪುವ ಪುಣ್ಯ ನಿಮಗಿಲ್ಲ ಎಂದರ್ಥ, ಹಾಗಾಗಿಯೇ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಅದು ಯಾರಿಗೆ ಅವರೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ವಿಷಯ. ಕೆಲವರು ಕೇವಲ ಒಂದು ದಿನ ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಬಂದು ಕೂಡ, “ಅಯ್ಯೋ ಬಾಬೋಯ್! ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬರೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಮರೆತುಹೋಗುತ್ತೇವೋ ಏನೋ” ಎಂದು ಬರೆದುಕೊಳ್ಳುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ, “ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳಾಯಿತು, ಇಷ್ಟು ಕ್ಲಾಸುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಬರೆಯದೆ

ನಟಿಸುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ಜ್ಞಾನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಯಾರ ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಯತ್ನ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆಯೋ, ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆಯೇ ಫಲಿತಾಂಶ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ವಸಿಷ್ಠರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ” ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನ (ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವಂತ ಪ್ರಯತ್ನ) ಇಲ್ಲದೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.” ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀನು ಅಹಂಕಾರ ಅಡ್ಡ ಬಂದು, “ನಾನು ಬರೆಯುವುದೇನು? ನಾನು ಕೇಳುವುದೇನು?” ಎಂದು ನೀನು ಅಂದುಕೊಂಡರೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಪಡೆಯಲಾರೆ.

ಸತ್ಯ ಎಂಬುದು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಾದರೆ, ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿ ಸತ್ಯ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದೋ ನೀನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ‘ಸಜ್ಜನ ಸಾಂಗತ್ಯ’. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪತ್ರಿಜಿ ಯಾವಾಗಲೂ “ಸಜ್ಜನ ಸಾಂಗತ್ಯ, ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂದರೆ ಸತ್ಯ ಒಂದೇ, ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಲಭಿಸಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ನೀನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯೆ. ನಿನಗೆ ಎಷ್ಟು ಬರುತ್ತದೆಯೋ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರು ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೋ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸತ್ಯ ತಿಳಿದಿದೆ. ಆದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಒಂದೊಂದು ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಾಗ, ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದದ್ದು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿರುತ್ತದೆ.

ನೀವು ಒಬ್ಬರೇ ಕೇಳಿದಾಗ ಗಮನಿಸಿ. ನೀವು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುತ್ತೀರಿ. ಕೇಳಿದಾಗ ನಿಮಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಭೀಮವರಂನಲ್ಲಿ ನೀವು ಭಾಗವಹಿಸಿದಾಗ, ಇಷ್ಟು ಜನರು ಸೇರಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಆ ಚೈತನ್ಯ ಸ್ಥಿತಿ ಬೇರೆಯದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ” ಇಲ್ಲಿ 10 ಗಂಟೆ ಕುಳಿತೆವು, ಇಷ್ಟು ಗಂಟೆ ಕುಳಿತೆವು, ಒಟ್ಟು 30 ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದೆವು” ಎಂದು. ಅವರು ಏಕೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರು?

ಇಲ್ಲಿ ಬಂದವರೆಲ್ಲರೂ ಸಜ್ಜನರು, ಅವರಲ್ಲಿ ದುರ್ಜನರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಇರಬಹುದು, ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನದ ಹತ್ತಿರ ಎಲ್ಲರೂ ಸಜ್ಜನರಾಗಿಯೇ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಬೇಕು, ಇದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು, ಅದನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕು, ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಬರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಕೋರಿಕೆಗಳು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರೆಲ್ಲರೂ ಸಜ್ಜನರು.

ನೀವು ಮನೆಯಿಂದ ಬರುವುದು ನಿಮ್ಮ ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನ. ಒಮ್ಮೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನೀವು ಆಟೋಮ್ಯಾಟಿಕ್ ಆಗಿ ಕನೆಕ್ಟ್ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತೀರಿ. ಅದಕ್ಕೇ ನೀವು ಅಮೃತದ ಬಳಿ ಕುಳಿತಾಗ, ಕೇವಲ ಕುಳಿತ ತಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲವೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ, ಇದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಆಳವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅಂದರೆ ಧ್ಯಾನ ತಿಳಿದ ತಕ್ಷಣ ನಿಮಗೆ ಅಮರತ್ವ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದರೆ ಹೇಗೆಂದರೆ ಅಮೃತವನ್ನು ಎದುರಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಕುಡಿಯದಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯನ್ನು ನೀವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ನೀವು ಯಾವಾಗ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೀರಿ? ಆನಂದವೆಲ್ಲವೂ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯ ಬಳಿಯೇ ಇದೆ ಎಂದು ಗುರುವಿನ ಮೂಲಕ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ನಂತರ, ನೀನು ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನದ ಮೂಲಕ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆದರೆ ನೀನು ಅಮರನಾಗುತ್ತೀಯೆ. ಮತ್ತೆ ಇದು ಬರಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಅಂತರ್ಯಾಮಿ ನಮ್ಮ ಆತ್ಮ ದರ್ಶನವಾಗಬೇಕು, ಆತ್ಮಾನುಭೂತಿ ಪಡೆಯಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯಗಳೊಡನೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದರೆ ಸಾಲದು. ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯ ಎಂದರೇನು?

ಹೊರಗಡೆ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಗಳಿವೆ: ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯ. ಯಾವ ವಿವೇಕ ಇರಬೇಕು? ನಿತ್ಯ ಅನಿತ್ಯ ವಸ್ತು ವಿವೇಕ: ನಿನಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಆಸೆಗಳಿರಬಹುದು, ಆದರೆ ಆ ಆಸೆಗಳು ಯಾವುದೂ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿವೇಕವಿರಬೇಕು. ಆ ವಿವೇಕವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೇ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದರೂ ಫಲವಿಲ್ಲ.

ವೈರಾಗ್ಯ ಎಂದರೆ ಈ ದೇಹದ ಮೇಲೆ, ಬಂಧಗಳ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲದರ ಮೇಲೆ “ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಶಿಸಿಹೋಗುವಂತವು, ಯಾವುದೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ” ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇರುವುದು.

ನಾನು ಮರಣಿಸಿದನಂತರ ಯಾವುದನ್ನು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತೇನೋ, ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವಿರಬೇಕು. ಹುಟ್ಟಿದಾಗಿನಿಂದ ಧ್ಯಾನ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬರುವವರೆಗೂ ನಮಗೆ ಏನು ಬೇಕೆಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ ಏನನ್ನೋ ಬಯಸುತ್ತೇವೆ, ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತೇವೆ, ಅವು ಮತ್ತೆ ದೂರಾದಾಗ ದುಃಖಿಸುತ್ತೇವೆ.

ನೋಡಿ, ಹುಟ್ಟಿದಾಗಿನಿಂದ ಮರಣದವರೆಗೂ ನಡೆಯುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು

ಜ್ಞಾನಿಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಗಮನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. “ಮರಣಿಸುವ ಮೊದಲು ನಾನು ಎಷ್ಟು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು? ಎಷ್ಟು ಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯಬೇಕು? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು?” ಎಂದು ಜ್ಞಾನಿಯು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಯಾವಾಗ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ತೀವ್ರವಾದ ಆಸೆ ಇರುತ್ತದೆಯೋ, ಆಗ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಅಷ್ಟೇ ತೀವ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟು ತೀವ್ರತೆ ಇದ್ದಾಗ ಸಾಧಿಸದೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆ ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯಗಳು ಎರಡೂ ಇದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ನೀವು ಆನಂದವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೀರಿ. ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಆನಂದವಲ್ಲ, ಅನಂತಾನಂದ.

ಈ ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯಗಳಿಂದ ಆತ್ಮಾನುಭೂತಿ ಪಡೆದಾಗ ಮನುಷ್ಯನು ಅನಂತವಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಜೀವನು ದೇವನಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಶರೀರ ಭ್ರಾಂತಿ, ಜೀವ ಭ್ರಾಂತಿ, ಮನೋ ಭ್ರಾಂತಿ ಮತ್ತು ಜಗತ್ ಭ್ರಾಂತಿ ಎಂಬ ಎಲ್ಲ ಭ್ರಾಂತಿಗಳನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕುತ್ತದೆ.

‘ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ’ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನವು ಬೆಳೆಯಬೇಕು.

ತೀವ್ರವಾದ ಹಂಬಲವಿದ್ದರೆ, ಈ ಎಲ್ಲ ಭ್ರಮೆಗಳು ನಿಮಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆಯೇ ಮಾಯವಾಗುತ್ತವೆ. “ನಾನು ದೈವವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು” ಎಂಬ ಹಂಬಲ ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೋ, ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಈ ಶರೀರದ ಭ್ರಮೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಪಂಚದ ಭ್ರಮೆಗಳು ನಿಮ್ಮಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತವೆ.

ತಾನೇ ದೈವವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವಿದ್ದರೆ ಯಾರೂ ಅವರನ್ನು ತಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನ ಇನ್ನೂ ಅಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ.

ಕೆಲವರನ್ನು ನೋಡಿ, ಏನನ್ನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ಪೂರೈಸುವವರೆಗೂ ನಿಂದೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ವಸಿಷ್ಠ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಹೇಳಿದಂತೆ, ‘ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನ’ (ಮಾನವ ಪ್ರಯತ್ನ) ಅಷ್ಟು ದೃಢವಾಗಿದ್ದಾಗ ಈ ಜನ್ಮವನ್ನೇ ಕೊನೆಯ ಜನ್ಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಹಾತ್ಮರು ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಆ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಲುಪಲು ಎದುರಾಗುವ ಅಡೆತಡೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ದಾಟಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನಮಗೆ ಕಲಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಷ್ಟು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ಕಾಲ, ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವೇಚನೆ ಮಾಡಿದಾಗ, ಆತ್ಮವನ್ನು ತಲುಪಲು ಇರುವ ಅಡೆತಡೆಗಳೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವುಗಳನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕುತ್ತಾ...

ಹೇಗೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಬೇಕೆಂದು ಕಲಿಯುತ್ತಾ... ತೀವ್ರವಾದ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ, ತೀವ್ರವಾದ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಮುನ್ನಡೆಯಬೇಕು. ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸ ಅಥವಾ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಯ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಅರಿಯಬೇಕು.

ನೀವು ಧ್ಯಾನ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹೊಸತರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಲಾಭಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ಕಲಿಯುತ್ತೀರಿ. ಯಾವಾಗಲೂ ಶರೀರದ ಲಾಭಗಳು, ಮನಸ್ಸಿನ ಲಾಭಗಳ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ಇಂದು ಆತ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಆತ್ಮಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ.

ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಶರೀರ, ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಆತ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಎಂತಹ ಅನುಭೂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು? ಎಂತಹ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು? ಎಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ, ಅದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆಯೇ ಎಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಜ್ಞಾನಿಯೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಇನ್ನೂ ತೀವ್ರಗೊಳಿಸಬೇಕು.

ಧರ್ಮಜ್ಞ ಎಂದರೆ ಯಾರು?

ಇಂದು ನಾವು 'ಧರ್ಮಜ್ಞ' ಎಂದರೆ ಯಾರು ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಧರ್ಮಕ್ಕಿರುವ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಏನು? ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸುವವನು ಹೇಗೆರಬೇಕು? ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣ.

ಏಕೆಂದರೆ, ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಸತ್ಯ ಎರಡಕ್ಕೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಅವಿನಾಭಾವ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಈಗ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಮೋಕ್ಷ ಹೊಂದಬೇಕು, ಆತ್ಮ ದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಬಯಸುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸಲೇಬೇಕು.

ಮತ್ತು ಈ ಧರ್ಮ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ? ಈ ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಗುರುಗಳು ಬಂದ ಮೇಲೆಯೇ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ದೇವರಿರುವುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತು, ಆದರೆ ದೇವರು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ದೇವರು ವಿಗ್ರಹಗಳಲ್ಲಿ, ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ

ಇದ್ದಾನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಪುಣ್ಯಸ್ನಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಾನವನ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ.

ಆದರೆ ಗುರುಗಳು ನಿಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸತ್ಯವನ್ನೇ ನುಡಿಯುವುದನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದೀರಿ.

ಸತ್ಯ ಎಂದರೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುವುದು, ಅವನೇ ಭಗವಂತ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈಗ ಗುರುಗಳು ಕೂಡ 'ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ'

(ಸ್ವಯಂ ಅಧ್ಯಯನ) ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

'ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ' (ನಾನೇ ಬ್ರಹ್ಮ) ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು ಅಹಂಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ 'ತತ್ವಮಸಿ' (ಅದು ನೀನೇ ಆಗಿದ್ದೀಯೆ) ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಅದು ಮಿತ್ರತ್ವವಾಗುತ್ತದೆ. 'ಸರ್ವಂ ಖಿಲ್ವಿದಂ ಬ್ರಹ್ಮ' (ಇಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲವೂ ಬ್ರಹ್ಮವೇ) ಎಂದು ನೀನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಅಹಂಕಾರವು ಹೋಗಿ ನಿರಹಂಕಾರಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತೀಯೆ. ಆಗ ನಿನಗೆ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೇವಲ 'ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ' ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ನಾನೇ ದೈವ, ನಾನೇ ಆಳುವವನು, ನನಗಿಂತ ದೊಡ್ಡವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ನಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲ, ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿ ಜೀವಿಯೂ ದೈವವೇ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ಮಿತ್ರರಂತೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಇವನು ಶತ್ರು, ಇವನು ಮಿತ್ರ ಎಂಬ ದ್ವೇಷ ಭಾವನೆಗಳು ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾನಿದ್ದೇನೆ, ದೈವವು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾನಿದ್ದೇನೆ ಎಂದರೆ ದೈವದ ಬಳಿಯೇ ನಾನಿದ್ದೇನೆ. ದೈವವು ನನಗೆ ಎಂದಿಗೂ ದೂರವಾಗಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹುಡುಕಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ, ಇರುವುದೆಲ್ಲವೂ ಆತ್ಮತತ್ವವೇ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ವೇದಾಧ್ಯಯನದಿಂದ ಸತ್ಯದ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಮಹಾತ್ಮರು ಹೇಳಲು ಕಾರಣ. ಯಾವುದೇ ವೇದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ನೀನು ದೈವವನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ದೈವದ ಪ್ರಸನ್ನತೆ ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತದೆ? ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ದೈವದ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿದಾಗ, ದೈವವು ಎಲ್ಲೋ ಇಲ್ಲ, ಆತ್ಮನಾಗಿ ನಿನ್ನಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂದು ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯವು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತದೆ.

ಮತ್ತೆ ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹವನ್ನು ಏಕೆ ಪಾಲಿಸಬೇಕು? ಅಂದರೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ದಾಸನಾದಾಗ ಯಾವುದನ್ನೂ ಪಡೆಯಲಾರೆವು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಂದ್ರಿಯ ಸಂಯಮ ಎಂದು ನಮಗೆ ಗುರುಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿ ಇಂದ್ರಿಯವೂ ನಮಗೆ ಬಾಹ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಾ, ಅವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅಧರ್ಮದಿಂದಲೂ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ಇದ್ದಾಗ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇಂದ್ರಿಯ ಸಂಯಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಇಂದ್ರಿಯ ಸಂಯಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದರೆ ಲಭಿಸುವುದೇ ಮೋಕ್ಷ.

ಅಂದರೆ ಈಗ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಶತ್ರು ಮನಸ್ಸೇ. ಶತ್ರುವು ಬಾಹ್ಯ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ, ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಾ ಒಂದೊಂದು ಬಾರಿ ಅನಗತ್ಯವಾದವುಗಳನ್ನು, ಅಕ್ಕರೆಯಿಲ್ಲದವುಗಳನ್ನು (ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲದವುಗಳನ್ನು) ಕೋರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯು ನಿತ್ಯ ಅನಿತ್ಯ ವಸ್ತು ವಿವೇಕವಿದ್ದಾಗ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆನಂದ ಎಂಬುದು ಶಾಶ್ವತ, ಅದು ಪರಮಾತ್ಮನ ಬಳಿಯೇ ಇದೆ.

ಪರಮಾತ್ಮನು ಅಣುವಿನಷ್ಟು ಆತ್ಮನಾಗಿ ನನ್ನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಆತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತ ಆನಂದದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಪ್ರತಿ ಜ್ಞಾನಿಯೂ ತಿಳಿದಿರುತ್ತಾನೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮೊದಲು ಮಾನವ ಜನ್ಮದ ಕರ್ತವ್ಯವೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಧರ್ಮಬದ್ಧವಾದ ಜೀವನವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅಧರ್ಮವು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ ಎಂದು ಮೊದಲು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ವೇದಾಧ್ಯಯನದ ಮೂಲಕ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಯಾವುದು ಇಷ್ಟ? ನೀನು ಹೇಗೆ ಬದುಕಿದರೆ ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬದುಕಿದಂತೆ? ಹೇಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಸತ್ಯವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಆಡಿದಂತೆ ಎಂಬುದು ಕೂಡ ಆ ಓದಿನಿಂದ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯದು ಇಂದ್ರಿಯ ಸಂಯಮ. ಅಂದರೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಮೊದಲಿಗೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಶತ್ರುವಿನಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಮನಸ್ಸೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲು ಆ ಶತ್ರುತ್ವದಿಂದ ಅದನ್ನು ಮಿತ್ರನನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುವ ಈ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಂತರ್ಮುಖಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಆತ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಬೇಕು.

ಇನ್ನು **ವಾಕ್ಯ**: ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಮಾತನಾಡಬೇಕು, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ನುಡಿಯಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನೋಡಿ, ಸತ್ಯ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನನ್ನು ನಾವು ಇಂದಿಗೂ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಸತ್ಯಕ್ಕಿರುವ ಶಕ್ತಿ ಅದು. ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಎಂದಿಗೂ ಅಸತ್ಯದ ಮಾತುಗಳು ಬರಬಾರದು. ಎದುರಿಗಿರುವವನು ಮಿತ್ರನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಶತ್ರುವಾಗಲಿ, ಸತ್ಯವಾಕ್ ಪರಿಪಾಲನೆ ಇರಬೇಕು. ನಾವು ಮಾತ್ರ ಯಾವಾಗಲೂ ಸತ್ಯದ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಆಡಬೇಕು, ಸುಳ್ಳು ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬರಲೇಬಾರದು. **ಮತ್ತೆ ಕೋಪ**: ಪದೇ ಪದೇ ಕೋಪ ಏಕೆ ಬರುತ್ತದೆ? ಅಂದರೆ ಅವನು ಬೇರೆ, ಇವನು ಬೇರೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೇ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಎಲ್ಲರೂ ಆತ್ಮರೇ ಅಂದಾಗ ಯಾರ ಮೇಲೂ ಕೋಪ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮತ್ತೆ ಕೋರಿಕೆಗಳು (ಆಸೆಗಳು): ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲವೂ ಅಶಾಶ್ವತ ಎಂದು ನೀವು ಯಾವಾಗ ಭಾವಿಸುತ್ತೀರೋ, ಆಗ ಆಸೆಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಂತುಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಆಸೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಪರಮಾತ್ಮನ ಹತ್ತಿರ ಆನಂದವು ದೊಡ್ಡದಾದದ್ದು.

ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಲ್ಪಕಾಲಿಕ ಸಂತೋಷಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ ಎಂದು ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಅದೇ ರೀತಿ ಹಸಿವನ್ನೂ ಸಹ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಕೇವಲ ಹಸಿವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ತಿನ್ನುತ್ತಾ, ರುಚಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅತಿಯಾಗಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರೆ, ದೇಹವು ಸಾಧನೆಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಸಹಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪತ್ರಿಜೀಯವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು: “ನಿನಗೆ ನಾಲ್ಕು ಇಡ್ಲಿಗಳಷ್ಟು ಹಸಿವಿದ್ದಾಗ ಮೂರು ಇಡ್ಲಿಗಳನ್ನು ತಿಂದರೆ ನೀನು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ, ಅದೇ ಆರು ಇಡ್ಲಿಗಳನ್ನು ತಿಂದರೆ ನೀನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಲಾರೆ.” ಆದ್ದರಿಂದ ಹಸಿವನ್ನು ಕೂಡ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಜನನೇಂದ್ರಿಯಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಚೋದನೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಅವು ಅನಿತ್ಯವಾದ ಸುಖವನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ. “ಪಶು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ನಾನು ಈ ಸುಖಗಳಿಗೆ ದಾಸನಾಗಿದ್ದೆ, ಈಗ ನಾನು ಪಶುಪತಿಯಾಗಿ (ಯಜಮಾನನಾಗಿ) ಬದಲಾಗಬೇಕಿದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಪ್ರಚೋದನೆಗಳನ್ನು ಸಹ ನಾನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು” ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗೆ ನಾನು ದಾಸನಾದರೆ ನನಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ, ನಾನು ಧರ್ಮವನ್ನು ತಪ್ಪಿದವನಾಗುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಜನ್ಮವನ್ನು ಕೂಡ ವ್ಯರ್ಥ ಮಾಡದಂತೆ ಇರುತ್ತೇನೆ.

ಆ ಭಗವಂತನ ಬಳಿ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿ ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದು, ಇಲ್ಲಿನ ಮಾಯೆಗೆ ವಶವಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲವೂ ಶಾಶ್ವತ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆಯದೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ದಾಸರಾಗಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳದವರನ್ನು 'ಧರ್ಮಜ್ಞರು' ಎಂದು ಕರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಮರೆಯುವುದು ಸಹಜ, ಆದರೆ ಗುರುಗಳು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಆ ಮಾಯೆ ಎಂಬ ಪರದೆಯನ್ನು ಸರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು.

ಗುರುಗಳು ಬಂದ ಮೇಲೆ ನೀನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದದ್ದು: "ನೀನು ಶರೀರವಲ್ಲ, ಆತ್ಮ." ಆತ್ಮನಾದ ನೀನು ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಏಕೆ ಧರಿಸಿದ್ದೀಯೆ? ಅಂದರೆ ಕೇವಲ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ.

ನೀನು ಧರಿಸಿರುವ ಈ ಶರೀರವು ಸಾಧನೆಗಾಗಿಯೇ ಇದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಮರೆತು ನೀನು ವೇದನೆಯಲ್ಲಿದ್ದೀಯೆ. ನಿನ್ನ ವೇದನೆ ದೂರವಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ನೀನು ಮತ್ತೆ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಬೇಕು. ನಿನಗೆ ಶಾಶ್ವತ ಆನಂದ ಬೇಕೆಂದರೆ ಸಾಧನೆ ಇರಲೇಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾತ್ಮನು "ಶ್ರದ್ಧಾವಾನ್ ಲಭತೇ ಜ್ಞಾನಂ" (ಶ್ರದ್ಧೆಯುಳ್ಳವನು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ) ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ.

ಅಂದರೆ, ಗುರುವಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನೀನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೇಳಿ, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಆಚರಿಸಿ, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸ್ವಯಂ ಅಧ್ಯಯನ (ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ) ಮಾಡಿದರೆ ನಿನಗೆ ಇದೇ ಕೊನೆಯ ಜನ್ಮವಾಗುತ್ತದೆ. ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೇವಲ ಸೃಷ್ಟಿಗಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವವನು ದುಃಖಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಆದರೆ ನಮ್ಮ ವೇದಗಳು, ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಮತ್ತು ಗುರುಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೇನೆಂದರೆ, ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಲಾಭಗಳಿಗಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದರೆ ಅಂತಹವನ ಸಾಧನೆಯು ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೋಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಭೋಗಕ್ಕಾಗಿ (ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ) ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ವ್ಯರ್ಥವಲ್ಲವೇ? ಯೋಗವನ್ನು ಭೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುವವನು ಗುರುವನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಳೆದ ಜನ್ಮದ ಪುಣ್ಯ ಕರ್ಮಗಳ ಫಲವಾಗಿ ನಮಗೆ ಏನೆಲ್ಲಾ ಸಿಗಬೇಕೋ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ದಿನಾಲೂ ಕೇಳುತ್ತಿರುವ ಈ ಪಾಠಗಳ ಉದ್ದೇಶ 'ಮನನ' ಮಾಡುವುದು. ಅಂದರೆ, ಮರೆತುಹೋದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಮಾಯೆಗೆ ವಶವಾಗದಂತೆ ಇರುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳು ಕೇಳುವುದು.

ಸಂಯಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸದೆ ಆವೇಶಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕದಿದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ಮೋಕ್ಷ

ಸಿಗುವುದು ಯಾವಾಗ? ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಇಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ನೀನು ದಾಸನಾದರೂ ಮೋಕ್ಷದಿಂದ ಮತ್ತು ಸತ್ಯದಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತೀಯೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಗುರುಗಳು ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜಾಗರೂಕರಾಗಿರಲು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮಾತನ್ನು ಕೂಡ ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಬಳಸಬೇಕು. ಆವೇಶದಿಂದ ಎಂದಿಗೂ ಮಾತನಾಡಬಾರದು. ಮಾತನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವವನು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಹೀಗೆ ಮಾತನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಒಂದು ಕರ್ಮ ಬಾಕಿ ಇದ್ದರೂ ಮತ್ತೆ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪುನಃ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿದಾಗ ಈ ಸಾಧನೆಗೆ ಪುರಕವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸಿಗುತ್ತದೋ ಇಲ್ಲವೋ! ಮತ್ತೆ ಸದ್ಗುರು ದೊರೆಯುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದು.

ಧರ್ಮಜ್ಞನು ಯಾರು? ಎಂಬುದನ್ನು ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ವೇದಾಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಸತ್ಯವು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ, ಸತ್ಯವೆಂದರೆನು ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ವೇದಾಂತವೆಲ್ಲವೂ ಪರಮಾತ್ಮನ ಬಗ್ಗೆಯೂ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಪರಮಾತ್ಮನ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಹೇಳಿವೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಮಹಾತ್ಮರು ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. “ಅಮೃತವನ್ನು ಕುಡಿದವರು ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ದೇವತೆಗಳಾದರು. ಹಾಲಾಹಲವನ್ನು ಕುಡಿದವನು ಪರಮಾತ್ಮನಾದನು” ಎಂದು. ಅಂದರೆ ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದಾಗಲೂ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇನ್ನೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗಿದರೆ, ನೀನೂ ಕೂಡ ಒಬ್ಬ ‘ಸಹ-ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ’ (Co-creator) ಆಗುತ್ತೀಯೆ. ಆಗ ನೀನು ಕೂಡ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬೆಳೆದಂತೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

ಧರ್ಮರಾಜನಿಗೂ ಕೂಡ ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದವು, ಆದರೆ ಅವನು ಅವುಗಳನ್ನು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡನು. ನಾನು ಬೆಳೆಯಲು ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಿದ್ದಂತೆ ಎಂದು ಧರ್ಮರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವನು ಅಷ್ಟೊಂದು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಇದ್ದನು.

ನೀವು ಕೂಡ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಮೊದಲು ಸತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆತ್ಮವೇ ಸತ್ಯ, ಸೃಷ್ಟಿಯೆಲ್ಲವೂ ಪರಮಾತ್ಮನ ಮಯವೇ! ‘ಸರ್ವಂ ಖಿಲ್ವಿದಂ ಬ್ರಹ್ಮ’ (ಎಲ್ಲವೂ ಬ್ರಹ್ಮವೇ). ಈ ಸತ್ಯವು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಪಂಚದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದ ಕಾರಣ ಧರ್ಮದ ಹಾದಿಯಿಂದ ನೀವು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ತಪ್ಪುತ್ತಿರುತ್ತೀರಿ. ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ನಾನು ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ

ಧರ್ಮ ತಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಆತ್ಮವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಂದು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಧರ್ಮನಿಷ್ಠನು ಯಾರು? ಅಂದರೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದವನು, ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವವನು, ಸತ್ಯದ ಮಾತನ್ನು ಪಾಲಿಸುವವನು ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಹೊಂದಿರುವವನು. ಆದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಬರದ ಹೊರತು ನಮಗೆ ಮೋಕ್ಷವಿಲ್ಲ.

ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಮನಸ್ಸು, ಮಾತು ಮತ್ತು ಕಾಮೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಗಲೇ ನಿನಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಇದ್ದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ? ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಬಂದ ಹೊರತು ಮೋಕ್ಷ ಸಿಗದು, ಪರಮಾತ್ಮನ ದರ್ಶನವೂ ಆಗದು.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವವನು, ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಾಲಿಸುವವನು ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದವನು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಭಗವಂತನಾಗಿ ಬದಲಾಗಲು ಅರ್ಹನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಎಷ್ಟೇ ಆದರೂ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿದ ಮೇಲೆ, ಗುರುಗಳೇ ಬಂದರೂ ಸಹ ನೀವು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ನೀವೂ ಕೂಡ ಅಧರ್ಮದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಂತೆಯೇ ಸರಿ.

ಯಾವಾಗ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಆಗ ಮಾನವ ಜನ್ಮದ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ನೀವು ಈ ಮಾನವ ಜನ್ಮವನ್ನು ಏಕೆ ಪಡೆದಿದ್ದೀರಿ ಎಂದರೆ, ಇದನ್ನು ಕೊನೆಯ ಜನ್ಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು. ಭಗವಂತನನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಏಕೈಕ ಜನ್ಮ ಇದೇ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ನೀವು ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು.

ಆ ಜ್ಞಾನ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ? ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ, ನಿಮ್ಮ ಸಾಧನೆ, ನಿಮ್ಮ ಗುರಿ ಎಲ್ಲವೂ ಪರಮಾತ್ಮನ ಮೇಲೆ ಇರಬೇಕು. ನೀವು ಏನೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣಕರವಾದ ಕೆಲಸವಾದಾಗ, ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ಮೇಲೆಯೇ ಇದ್ದಂತೆ. ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಯೋಚಿಸುವುದಲ್ಲ, ಎಲ್ಲರಿಗಾಗಿ ಮಾಡುವುದೇ ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣಕರವಾದ ಕೆಲಸ. ಅವರೇ ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸಬಲ್ಲವರು.

ಭಗವಂತನು ಅಂಥವರ ಹಿಂದೆ ನಿಂತು ಅವರಿಗೆ ಅನಂತವಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಜ್ಞರು ಯಾರು ಎಂದರೆ, ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದವನು, ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದವನು, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದವನು, ಮೋಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆದವನು ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದವನು. ಇವರೇ ಧರ್ಮಜ್ಞರು, ಉಳಿದವರಲ್ಲ. ಭಗವಂತನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಎಷ್ಟೋ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬೇಕು. ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ, ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ದೊಡ್ಡದು. ಬಂದು ಭಗವಂತನ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ದೊಡ್ಡದು. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದೊಂದೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತುತ್ತಾ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೇ ಪತ್ರಿಜಿಯವರು ಮೊದಲೇ 'ಸಹನಯೇ ಪ್ರಗತಿ' ಎಂದು ಕಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಭರಿಸಲಾಗದ ಕಷ್ಟಗಳು ಬರುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಭರಿಸಬೇಕು. ಇದೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ 'ಹಾಲಾಹಲ'. ನಾವು ಪರಮಾತ್ಮನ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬೆಳೆದಾಗ, ಅಂತಹ ಹಾಲಾಹಲದಂತಹ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನೂ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವು.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ತಾಳಿದ್ದೇವೆಯೋ, ಆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿದವನನ್ನೇ ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ 'ಧರ್ಮಜ್ಞ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಮನಸ್ಸು ಏಕೆ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ?

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಮೊದಲಿಗೆ "ನಾನು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?" ಎಂಬ ಭಯ ಕಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಭಯ ಏಕೆ ಬರುತ್ತದೆ? ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಗಮನಿಸಿ, ಬೇರೆ ಯಾವ ಜೀವಿಗೂ ಇಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸು ಮನುಷ್ಯನಿಗಿದೆ. ಮನಸ್ಸಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಮನುಷ್ಯ ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಮುನ್ನ ಭಯಪಡುತ್ತಾನೆ.

ಆದರೆ ಮಾನವನಿಗೇ ಏಕೆ ಮನಸ್ಸು ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ? ನಾವು ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದರೆ, ನಿಜವಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯೆಂದರೆ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ವಿಷಯಗಳಿಗಿಂತ ತಿಳಿಯದ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಲಿಯುವುದು, ಗಮನಿಸುವುದು, ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವುದು.

ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಮಗೆ ಒಂದು ವಿಷಯ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ: ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿನ ಉಳಿದ ಜೀವಿಗಳು ತಮಗೆ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಅಂದರೆ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಆಹಾರ ನೀಡುತ್ತೇವೋ ಅದನ್ನೇ ತಿನ್ನುತ್ತವೆ. ಅವು "ನನಗೆ ಈ ರುಚಿ ಬೇಕು, ಅದು ಇಷ್ಟ" ಎಂದು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಕೇವಲ ತಿನ್ನುತ್ತವೆ, ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತವೆ, ಅಷ್ಟೇ!

ಆದರೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಇರುವುದರಿಂದ, ಅವನು ಆ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ

ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಮತ್ತು ಅನಗತ್ಯವಾದ ಎರಡೂ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ನೀಡಿದ್ದರ ಉದ್ದೇಶವೇನು?

ಲಕ್ಷ ಜೀವರಾಶಿಗಳಾಗಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿ, ಎಷ್ಟೋ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಮಾನವ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ತಾನೇ ಭಗವಂತನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರ ಆ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಮುಕ್ತಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾನವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಮಾನವ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಉಳಿದ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಥವಾ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಾನವ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ “ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇನು? ಈ ಸೃಷ್ಟಿ ಎಂದರೇನು? ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಯಾರು?” ಎಂದು ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಕಲಿಯುವ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಾನವನಿಗೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ಈಗ ನಾವು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಅದರ ಗುಣಮಟ್ಟವೇನು? ಅದರ ಬಣ್ಣವೇನು? ಅದರ ರುಚಿ ಏನು? ಇದು ಏಕೆ ಹೀಗಿದೆ? ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿರುವುದರಿಂದ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ದುಃಖವಿರುತ್ತದೆ, ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷ ಬರುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಈ ದುಃಖ, ಈ ಸಂತೋಷ, ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಏಕೆ ಬಂತು? ಎಂಬುವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮಾನವನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಗಮನಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಆದರೆ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ನನ್ನ ಯಜಮಾನ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆದನು, ಯಜಮಾನನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸು, ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸು” ಎಂದು ಎತ್ತು ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಆಕಳು ಆಗಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸಹಜತೆಯೊಂದಿಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಮನಸ್ಸಿರುವ ಮಾನವನು ಹಾಗಲ್ಲ, ಹೊಸ ಹೊಸದಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ. ಕಲಿಯಲಾಗದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಈ ಮಾನವ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಈ ಮಾನವನು ಆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸದ್ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದುರ್ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಆದರೆ ಭಗವಂತನು ಕೆಲವು ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಎಷ್ಟೋ ಋಷಿಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕು ಯುಗಗಳಿಗೆ ನಾಲ್ವರು ಮಹಾತ್ಮರು ಈ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಶಂಕುಲಿತನ ಧರ್ಮ ನಡೆ-

ಯುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ, ಹೇಗೆ ಇದ್ದರೆ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತೇವೆ? ಹೇಗೆ ಇದ್ದರೆ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ನಷ್ಟ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತೇವೆ? ಎಂಬುದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ನಷ್ಟ, ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ನಷ್ಟ, ಧರ್ಮವಾಗಿ ಇದ್ದರೆ ನೀನು ದೈವವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬಲ್ಲೆ ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಗ್ರಹಿಸುವ ಮೇಧಸ್ಸು ಇಲ್ಲ, ಓದುವ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸು ಇಲ್ಲ. ಮಾನವನಿಗೆ ಕೇವಲ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಭಗವಂತನಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವ ಅವಕಾಶ ಕೂಡ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ಅಂದರೆ ಮಾನವ ಜನ್ಮದ ನಂತರ ಇನ್ಯಾವ ಜನ್ಮಗಳನ್ನೂ ನೀಡಲಾಗಿಲ್ಲ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾನವನಿಗೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ಮಾನವನಿಗಿರುವ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೆ, ಕೆಲವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾರೆ, ಕೆಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ಧರ್ಮ ಎಂದರೇನು? ಅಧರ್ಮ ಎಂದರೇನು? ಎಂಬುದು ತಿಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸಿದ ಮಾನವನು ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಮಾನವನು ಆನಂದವಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಧರ್ಮವೊಂದನ್ನೇ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಸಾಲದು. ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಧರ್ಮ ಎರಡೂ ಮಾನವನಿಗೆ ಎರಡು ಕೈಗಳಿದ್ದಂತೆ. ಏಕೆ? ಎಂದರೆ ಮಾನವ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸಿ, ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ನಿಮಗೆ ಸತ್ಯ ಅರ್ಥವಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ಧರ್ಮ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇರುವವರಿಗಷ್ಟೇ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಧರ್ಮವಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಸತ್ಯ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮೊದಲು ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲು ಮಾನವ ಜನ್ಮದ ಉದ್ದೇಶವೇನೆಂದರೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಮಾನವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರವೇ ಮೋಕ್ಷ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನೂ ಕಲಿಯಲೇಬೇಕು.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾತ್ಮನು “ಶ್ರದ್ಧಾವಾನ್ ಲಭತೇ ಜ್ಞಾನಂ” ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇರಬೇಕು, ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕು.

ಮತ್ತೆ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣದ ಸಸ್ಯಾಹಾರದ ಮೂಲಕ ಸತ್ಸಗುಣವನ್ನು ಹೇಗೆ

ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ? ಕಾರಣ, 'ಅಪರಾಶಕ್ತಿ'ಯಿಂದ ಸಸ್ಯಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ ಎಂದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಶಕ್ತಿಯು ಸಸ್ಯಾಹಾರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ತರಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆ.

ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಪರಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಬೆಳೆದ ಸಸ್ಯಾಹಾರ, ತರಕಾರಿಗಳು, ಧಾನ್ಯಗಳು ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿನ್ನುವುದರಿಂದ ಮಾನವನಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಭಗವಂತನು ನೀಡಿದ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಆದರೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರು ತಿನ್ನಬಾರದ ಆಹಾರವನ್ನು ತಿಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಲಿನಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಅಧರ್ಮದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಯಾವ ಜೀವಿಯೂ ಹೊಂದಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸು ಮಾನವನಿಗೆ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂದರೆ, ಈ ಮಾನವ ಜನ್ಮವನ್ನು ಕೊನೆಯ ಜನ್ಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ.

ಮಾನವನು ಧರ್ಮದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲು ಎಷ್ಟೋ ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥಗಳಿವೆ. ಸಾತ್ವಿಕವಾದ ಆಹಾರ ಕೂಡ ಹೇರಳವಾಗಿ ಲಭ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಧ್ಯಾನ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಂತರವೇ 'ಸತ್ಯ' ಎಂದರೆ ಏನೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಭಗವಂತ ಎಂದರೆ ಯಾರೋ? ಎಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೋ? ಅತನನ್ನು ಹೇಗೆ ತಲುಪಬೇಕು ಎಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದವನು ಮಾತ್ರ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯಬಲ್ಲ ಎಂದು ಅರಿತ ದಿನದಿಂದ, ಅವನು ಈ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಭೋಗಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಥವಾ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ಬಂಧನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೊನೆಯ ಹಂತಕ್ಕೆ ಬಂದವನು ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಗುರಿ ಮತ್ತು ಗಮ್ಯದ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ಇಡಬಲ್ಲನು.

ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಕಾರಣ ಮನಸ್ಸೇ ಎಂದು ಅಮೃತಬಿಂದೂಪನಿಷತ್ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ, ಈ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಪಂಚದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರೆ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು (ಆಸೆಗಳನ್ನು) ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಮನಸ್ಸು ಆತ್ಮದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದರೆ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಸೇರುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ಯೋಗಿ ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನಿ ಮಾತ್ರವೇ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಮಗೆ ಏಕೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಮಾನವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಏಕೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ, ತನ್ನ ಸುತ್ತಲಿರುವ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಅದರಿಂದ ಪಡೆಯಬೇಕಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾ, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಂತರಂಗದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ

ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಕ್ಕೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾನವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ನೀಡಲಾಗಿದೆ; ಭಗವಂತನನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸಬೇಕು, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಸುತ್ತಲಿನ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು. ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇದು ಸಹಕಾರಿ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬಾಹ್ಯವಾಗಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸಬೇಕು, ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಎರಡರ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಮಾನವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಸಂಕಲ್ಪವು ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಿ ಇರಬೇಕೆಂದರೆ?

ನಾವು ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಮತ್ತು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ, ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಿ ಇರಬೇಕೆಂದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಆದರೆ ಅಂದುಕೊಂಡ ಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ದೃಢತೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ “ನಾನು ಬೆಳೆಯಬೇಕು, ಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯಬೇಕು, ಆನಂದವಾಗಿ ಇರಬೇಕು” ಎಂಬ ಸಂಕಲ್ಪವಂತೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಂಕಲ್ಪವೇಕೆ ಈಡೇರುತ್ತಿಲ್ಲ?

ಪ್ರತೀಜಿಯವರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕೂಡ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಞಾನದಿಂದಲೇ ಮೋಕ್ಷ ಎಂಬ ಈ ಮೂರು ಮಾತುಗಳು ಅವರು ಬಂದ ದಿನವೇ ತಿಳಿಯುತ್ತವೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಅನೇಕರು ಏಕೆ ಕೇವಲ ಹೆಸರು, ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಾಗಿ ಅಥವಾ ದೈಹಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಲಾಭಗಳಿಗಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅವರ ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಏಕೆ ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಿ ಇರುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದರೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕವಾಗಿ ಜೀವಿಸುವುದು ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಭೋಗಗಳ ಮೇಲಿನ ಆಸಕ್ತಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗದೆ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ, ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯಬೇಕು, ಆತ್ಮದರ್ಶನವಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಲೌಕಿಕ ಭೋಗಗಳ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆಯೋ, ಅಷ್ಟೇ ಆತ್ಮದ ಮೇಲಿನ ಶ್ರದ್ಧೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಲೌಕಿಕ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ, ಆತ್ಮದ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಗುರುಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ: “ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸುಖಗಳಿಗಾಗಿ, ಸಂತೋಷಗಳಿಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವ್ಯಯಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಇದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆ

ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.” ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಸರಿಯೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ, ಆಚರಣೆಗೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಮಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕಕ್ಕೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಕೆಲವರಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕು ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ ತಾವು ಅಂದುಕೊಂಡ ಪದವಿ, ಹಣ ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರದ ಮೇಲೆ ವಿಪರೀತವಾದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಲೌಕಿಕ ಕೋರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಯೋ, ಅಷ್ಟೇ ಆತ್ಮದ ಮೇಲಿನ ಆಸಕ್ತಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಹಾತ್ಮರೆಲ್ಲರೂ ಸ್ವತಂತ್ರ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಅಂದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತರಾದರು.

ನೀವು ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪರಾಗಿದ್ದರೂ ಆನಂದಕ್ಕಾಗಿ ಹುಡುಕಾಡುವುದು ಏಕೆ ಎಂದರೆ? ದೇಹ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನೊಂದಿಗೆ ಒಂದಾಗುವುದು ಹೊಂದಿ ಶರೀರದ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗೆ, ಮನಸ್ಸಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ನೀಡುವುದರಿಂದ ನನಗೆ ಆನಂದವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಅಂದರೆ ನೀವು ಯಾವುದಾಗಿದ್ದೀರೋ ಅದನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಯಾವುದು ಇಲ್ಲವೋ, ಯಾವುದು ಅಸತ್ಯವೋ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಧ್ಯಾನ.

ಗುರುಗಳು ಪರಮ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಏಕೆ ಪರಮ ಸತ್ಯ ಎಂದರು? ಆತ್ಮವೇ ಭಗವಂತನಾದ್ದರಿಂದ , ಅದು ಪರಮ ಸತ್ಯ. ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸತ್ಯವಾದರೆ, ಯಾವಾಗಲೂ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಇರುವುದೇ ಪರಮ ಸತ್ಯ.

ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಶರೀರವಾಗಲಿ, ಮನಸ್ಸಾಗಲಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸತ್ಯವೇ. ಅಂದರೆ ಆತ್ಮವು ಇದರಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವವರೆಗೂ ಈ ಶರೀರ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸು ಇರುತ್ತವೆ. ಆತ್ಮವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇವು ನಶಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಮಿಥ್ಯ ಎಂದರು.

ಮಿಥ್ಯ ಎಂದರೆ ಇಲ್ಲದ್ದು ಎಂದಲ್ಲ, ನಶಿಸುವುದು ಎಂದು. ರೂಪವಿರುವ ಯಾವುದಾದರೂ ನಶಿಸುವುದೇ ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಜ್ಞಾನಿ ತಪ್ಪದೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ರೂಪಗಳ ಹಿಂದೆ ಓಡದೆ, ಈ ರೂಪಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಆ ಸತ್ಯದ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಆ ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪನ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಬೇಕು.

ಅಂದರೆ ಶರೀರ ಇಲ್ಲದ್ದರೂ ಕೋರಿಕೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಬೀಳದೆ ದೃಷ್ಟಿ ಆತ್ಮದ ಕಡೆ ಇರಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಿನ್ನ

ಸಾಧನೆಯ ಮೇಲೆ, ಜ್ಞಾನದ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ಇಡಬೇಕು, ಇನ್ಯಾವುದರ ಮೇಲೂ ದೃಷ್ಟಿ ಇಡಬಾರದು.

ಈಗ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಎಲ್ಲಾ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಆನಂದಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಏಕೆ ಎಂದರೆ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಆನಂದಕ್ಕಾಗಿ. ಕೋರಿಕೆ ಇಲ್ಲವೆಂದರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಕೋರುತ್ತಿದ್ದೀಯ ಎಂದರ್ಥ. ಯಾವುದು ಸತ್ಯವಾಗಿದೆಯೋ ಅದು ನಿನಗೆ ಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಈ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣವು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೀಯ.

ಈಗ ನೀವು ಮೇಲೆ ಹೋಗಲು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಹತ್ತಿದಂತೆ ಕೆಳಗಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಬಿಡುತ್ತೀರಿ. ಏಕೆ ಬಿಡುತ್ತೀರಿ? ಏಕೆಂದರೆ ಶಾಶ್ವತವಾದದ್ದು ಮೇಲಿದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ. ಆ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡುತ್ತೀರಿ. ಅದು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಬಿಡುವುದಲ್ಲ; ನೀವು ಮತ್ತೆ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯುವಾಗ ಅವುಗಳನ್ನೇ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ.

ಹಾಗೆಯೇ, ಜನರು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಅವುಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಯಾವುದನ್ನೂ ಬಿಡಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಶಾಶ್ವತ ಆನಂದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವಾಗ, ಈ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ವಸ್ತುಗಳ ಹಿಂದೆ ಬೀಳಬಾರದು.

ನಾವು ಶಾಶ್ವತ ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪಿಗಳಾಗಿದ್ದರೂ, ಏಕೆ ಶಾಶ್ವತ ದುಃಖಗಳಂತೆ ಇರುತ್ತೇವೆ? ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪಿಗಳು ಎಂಬ ಕನಿಷ್ಠ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವಿದ್ದೇವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಗುರುಗಳು ಬಂದು, “ನೀನು ಶರೀರವಲ್ಲ, ನೀನು ಆತ್ಮ, ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪಿ. ಅದನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹುಡುಕಬೇಡ, ಅದು ನಿನ್ನಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಅಶಾಶ್ವತವಾದ ಮನಸ್ಸು ಅದನ್ನು ಮುಚ್ಚಿರುವುದರಿಂದ ನೀನು ಶಾಶ್ವತ ಆನಂದವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅವಾಗ ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ”ಓಹೋ, ನಾನು ತಿರುಗಬೇಕಾದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗದೆ, ಅನಗತ್ಯ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಶಾಂತಿಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡೆ” ಎಂದು. ಗುರುಗಳು ಬಂದ ಮೇಲೆ, ನೀವು ಕೇವಲ ಮಾನವನಲ್ಲ, ಮಾಧವನು (ದೈವ) ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೀರಿ.

ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ಬಂದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಶಕ್ತಿ ಕುಂದವ ಮೊದಲೇ, ನೀನು ಶಾಶ್ವತ ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪಿ ದೈವ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೋ! ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಬಿಡುವ ಮೊದಲೇ “ನಾನು ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪಿ” ಎಂಬ ಸಂಕಲ್ಪ ನಿನ್ನದಾಗಬೇಕು.

ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪ ಎಷ್ಟು ದೃಢವಾಗುತ್ತದೋ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಅಷ್ಟೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಂಕಲ್ಪ ದೃಢವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ನಿಮಗೆ ಅಡೆತಡೆಗಳು ಎದುರಾಗುತ್ತವೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು “ನಾನು ಆತ್ಮ, ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪಿ” ಎಂದುಕೊಂಡು, ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿಷಯಗಳ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದರೆ, ನಿಮಗೆ ಶಾಶ್ವತ ಆನಂದದ ಅರ್ಥ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ ಎಂದರ್ಥ. ನೀವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ‘ಜೀವಿ’ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ಕೋರಿಕೆಗಳಿರುತ್ತವೆ, ಅದೇ ‘ದೇವ’ ಎಂದುಕೊಂಡರೆ ಯಾವ ಕೋರಿಕೆಗಳೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆ ದೈವ ವಾಗಿದ್ದು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕತೆಯತ್ತ ತಿರುಗಿ, ನಿನಗಿರುವ ಅನಂತ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಿತಗೊಳಿಸಿ, ಆ ಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಮುಳುಗಿಹೋಗಿ “ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಹಣ ಬೇಕು, ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಅಧಿಕಾರ ಬೇಕು, ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಆಧಿಪತ್ಯ ಬೇಕು” ಎಂದು ಕೋರುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ. ಈಗಾಗಲೇ ನೀನು ಏನನ್ನು ಬಯಸಿದ್ದೀಯೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನ ಬಳಿಯೇ ಇವೆ, ಹೊರಗೆ ಎಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಿ, ಭಗವಂತನ ಮಾಯೆಯನ್ನು ದಾಟಬೇಕೆಂದರೆ ಮಾರ್ಗ ಒಂದೇ ಅದೇ ಧ್ಯಾನ. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಕೋರಿಕೆಗಳು ಎಷ್ಟಿರುತ್ತವೋ, ನಾನು ಮಾಯೆಗೆ ಅಷ್ಟೇ ವಶನಾಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಕೇಳುವುದು ಸುಲಭ, ಹೇಳುವುದು ಸುಲಭ, ಆದರೆ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತರುವುದು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟ. ಅದಕ್ಕೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ಏನನ್ನೂ ಕೋರಬೇಡಿ” ಎಂದು. ಪತ್ರಿಜೀ ಅವರು ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ಏನನ್ನೂ ಕೋರಬೇಡಿ ಎಂದು. ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಅನಂತವಾದ ಗಣಿಯನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯುವ ಮಾರ್ಗವೇ ಧ್ಯಾನ. ಧ್ಯಾನ ಮಾಡು, ಎಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೇ ಬರುತ್ತವೆ. ‘ಚಿಂತಾಮಣಿ’ ನಿನ್ನ ಬಳಿಯೇ ಇದೆ, ಚಿಂತೆಗಳನ್ನು ತೀರಿಸುವ ಆ ಚಿಂತಾಮಣಿ ನೀನೇ ಆಗಿದ್ದೀಯೆ, ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯೆ? ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಗುರುಗಳು ಎಷ್ಟು ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ನೋಡಿ! ಆದರೆ ನೀವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ, ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿ ಕೇವಲ ಕಲ್ಪನ್ನು ನೋಡಿ ರತ್ನವೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ಹಂತದಿಂದ, ನೀವೇ ರತ್ನಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗುವ ಶಕ್ತಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ಅದು ಧ್ಯಾನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕೋರಿಕೆ ಉದಯಿಸಿದಾಗ, ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿ.

ಹಾಗೆಯೇ, ನಿನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕೆಂದರೆ, ಕೆಟ್ಟ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯ ಆಲೋಚನೆಗಳತ್ತ ಬದಲಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ಸಾಧನೆ,

ವಿಚಾರಣೆ ಮತ್ತು ವಿವೇಕದಿಂದ ನೀನು ಶ್ರೇಷ್ಠನಾಗಬಲ್ಲೆ.

ನಿನ್ನ ಕೋರಿಕೆ ಎಂತಹದ್ದು ಎಂಬ ವಿಚಾರಣೆ ಇರಬೇಕು. ಏನನ್ನು ಕೋರಬೇಕು, ಏನನ್ನು ಕೋರಬಾರದು ಎಂದು ತಿಳಿದಿರಬೇಕು. “ಇಂದು ನಾನು ಬಡವನಾಗಿದ್ದೇನೆ, ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿಯಾಗುವುದು ಹೇಗೆ?” ಅಂದರೆ, ಕಳೆದ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯ ಇಷ್ಟೇ ಇರುವುದರಿಂದ ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಲಭಿಸಿದೆ. ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನು ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿದರೆ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದು ಅಥವಾ ಈಗಲೇ ಆಗಬೇಕೆಂದರೆ ನಾನು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ತೀವ್ರಗೊಳಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ದಾನ ಮಾಡಬೇಕು.

ನಿಜವಾಗಿ ಸಾಧನೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಿದಾಗ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಬೇಕಾದ ನಾನು ಭಿಕ್ಷುಕನ ವೇಷ ಧರಿಸಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೀನಿ ಎಂದು ನಿಮಗೇ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಗುರುಗಳು “ನೀನೇ ಆ ಆತ್ಮ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ, ನಾನು ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪಿಯೇ ಹೊರತು ಭಿಕ್ಷುಕನಲ್ಲ ಎಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಾವಾಗಿಯೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅದೇನು ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು ಎಂಬ ದೃಢ ಸಂಕಲ್ಪ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲೇ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು.

ಸಾಧಿಸಲಾಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಪ್ರಪಂಚದ ಮೇಲೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಆಸೆಗಳ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಆಸಕ್ತಿ. ಆಸಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾದಷ್ಟೂ ಮನುಷ್ಯ ಅಷ್ಟು ಬಲಹೀನನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಂತಹ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಂಕಲ್ಪವು ಬಲಹೀನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮನೋಶಕ್ತಿಯನ್ನು (ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು) ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದಷ್ಟೂ ಅವರ ಸಂಕಲ್ಪವು ಬಲಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಅಂದರೆ ಅವರ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವರು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಕೃಷಿ (ಪರಿಶ್ರಮ) ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ಸಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಆತ್ಮದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕಡಿಮೆಯಾದಷ್ಟೂ, ಶರೀರದಲ್ಲಿರುವ ಆತ್ಮದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಅಪಾರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದ ಯಾವುದನ್ನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಲು ಶಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪವು ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ನೀವು “ಶ್ವಾಸದ ಮೇಲೆ ಗಮನ “ (ಉಸಿರಾಟದ ಮೇಲೆ ಗಮನ) ಇಟ್ಟು ತೀವ್ರವಾದ ಧ್ಯಾನ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನೀವು ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತೀರೋ, ಅಷ್ಟು

ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ, ಸಂಕಲ್ಪ ಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ.

“ನಿಮ್ಮ ಶರೀರದ ಒಳಗಡೆ ಸೂರ್ಯನಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ಇದೆ, ಆದರೆ ಹೊರಗಡೆ ಮಿನುಗು ಹುಳುವಿನಂತಹ ಕಾಂತಿ ಇದೆ. ಸೂರ್ಯಕಾಂತಿಯ ಮುಂದೆ ಮಿನುಗು ಹುಳುವಿನ ಕಾಂತಿ ಅತ್ಯಲ್ಪ. ಆದರೆ ನೀವು ಅಲ್ಪವಾದವುಗಳ ಹಿಂದೆ ಓಡಿ, ಅಧಿಕವಾದ (ಉನ್ನತವಾದ) ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.”

ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಇಷ್ಟು ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ದಿನ ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ನೀಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ನೀಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದರೆ?

ನಾನು ಅನೇಕ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ ನಿಮಗೆ ಭಗವಂತನು ಇಷ್ಟವಾಗುವುದು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ, ಭಗವಂತನಿಗೆ ನೀವು ಇಷ್ಟವಾಗಬೇಕು. ನೀವು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಪ್ರಿಯರಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರಲು ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅನೇಕರು “ನಮಗೆ ಧ್ಯಾನ ಗೊತ್ತು, ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದೆ ಆದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು “ಧ್ಯಾನದಿಂದ ನಮಗೇನು ಲಾಭ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ, ನಮಗೆ ಒದಗಿ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ, ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದು ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರ ಅರ್ಥವೇನೆಂದರೆ, ಅವರ ಮೇಲೆ ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆ ಇನ್ನೂ ಲಭಿಸಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ.

ನೋಡಿ, ಪಾಂಡವರು ಐವರು ಇದ್ದರೂ ಕೃಷ್ಣನು ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದನು. ಏಕೆಂದರೆ ಕೃಷ್ಣನು ಅರ್ಜುನನನ್ನು ನೋಡಿ “ನೀನು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾದವನು, ನನ್ನ ಸಖನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಜ್ಞಾನದ ಮಾರ್ಗ ಮತ್ತು ಸತ್ಕರ್ಮಗಳು: ಭಗವಂತನನ್ನು ಸೇರಬೇಕೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನದ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬರಲು ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯಗಳು, ಸತ್ಕರ್ಮಗಳು ಮತ್ತು ಯಜ್ಞ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಮೊದಲು ಜನರು ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಸತ್ವಗುಣ ಹೆಚ್ಚಾದಾಗ, “ನಾನು ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಭಗವಂತನೇ ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ” ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ಈ ಸತ್ವಗುಣದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕಾಂತರಾದಾಗ (ಪರಿಣಿತರಾದಾಗ) ಯಜ್ಞ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು

ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಜ್ಞ ಕಾರ್ಯಗಳೆಂದರೆ “ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖವಾಗಿರಲಿ” ಎಂದು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಳು.

ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ಮನಃಶುದ್ಧಿ: ಧ್ಯಾನ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದವರು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಸೇರುವ ದಾರಿ ಜ್ಞಾನವೇ ಆಗಿದೆ. ಶಕ್ತಿಯುತವಾದ ಮನಸ್ಸಿದ್ದಾಗ ನೀವು ಯಾವುದೇ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ಅದನ್ನು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತರಬಲ್ಲೀರಿ. ಆದರೆ ದುರ್ಬಲ ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ “ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತೀರಿ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಶುದ್ಧೀಕರಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನೀವು ಪ್ರತಿದಿನ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಝೂಮ್ (Zoom) ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಮೂಲಕ ಅನೇಕ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ನಾವು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಏಕೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು?: ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ತಲುಪಲು. ಹಾಗೆ ತಲುಪಬೇಕಾದರೆ ನೀವು ಏನನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಏನನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಗುರುಗಳು ಬರುವವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಲೋಪದೋಷಗಳು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಗುರುವು ಬರುವವರೆಗೂ ನೀವು ಸತ್ಯವಲ್ಲದನ್ನೇ ಸತ್ಯವೆಂದು ನಂಬುತ್ತಾ ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತೀರಿ. ಅಂತಹ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಗುರುವು ಜ್ಞಾನವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ನೀವು ಸತ್ಯವಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಸತ್ಯವಾಗಿ ಆರಾಧಿಸಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಮೋಕ್ಷ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯವಾದದ್ದನ್ನೇ ಆರಾಧಿಸಿ, ಸತ್ಯವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರ ಮೋಕ್ಷ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ನೀವು ಭಗವಂತನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹುಡುಕದೆ, ನಿಮ್ಮ ಒಳಗೇ ಇದ್ದಾನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿರುವ ಆ ಆತ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಧ್ಯಾನ ಸಾಧನೆ ಒಂದೇ ಮಾರ್ಗ.

ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ತಿಳಿಯದಿದ್ದಾಗ ತಪ್ಪುಗಳು, ಪಾಪಗಳು ಮಾಡಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ಕರ್ಮಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಿಮ್ಮ ಜನ್ಮಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ.

ಅದಕ್ಕೇ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ‘ಶ್ರೇಷ್ಠ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾರು?’ ಎಂದರೆ ಅದು ಜ್ಞಾನವಂತನೇ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟೇ ಸಂಪತ್ತು, ಹೆಸರು, ಭೋಗ ಭಾಗ್ಯಗಳು, ಪದವಿಗಳು ಇದ್ದರೂ ಇವೆಲ್ಲವೂ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ! ಆದರೆ ಜ್ಞಾನವಿರುವವನು ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ಭಕ್ತಿ, ಕರ್ಮ, ಯೋಗಗಳು ತಪ್ಪೇ? ಎಂದು ಅನೇಕರಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಬರಬಹುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯು ಎಲ್ಲಾ ಮಾರ್ಗಗಳಿಗಿಂತ ಜ್ಞಾನ ಮಾರ್ಗವೇ ಉತ್ತಮವಾದುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ, ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯ. ಇದರಿಂದ ಇಹಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಆನಂದ ಬೇಕೆಂದರೂ, ಆರೋಗ್ಯ ಬೇಕೆಂದರೂ ಅಥವಾ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕವಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೂ ಜ್ಞಾನವಿರಲೇಬೇಕು.

ಜ್ಞಾನವಿದ್ದಾಗ 'ನಾನು', 'ನನ್ನದು' ಎಂಬ ಮಮಕಾರವಿಲ್ಲದೆ, ಇದೆಲ್ಲವೂ ಪರಮಾತ್ಮನದೇ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ಮಾಡುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ನನಗೆ ಕೇವಲ ಅನುಭವಿಸುವ ಹಕ್ಕು ಮಾತ್ರ ಇದೆ ಎಂಬ ನಿರಂತರ ಅವಿನೋದಿಗೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಾ, ತಾನು ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸುಖವಾಗಿಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ, ಪ್ರಾಪಂಚಿಕವಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಗಳು, ಸತ್ಕರ್ಮಗಳು, ಯೋಗಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು 'ನಾನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ' ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲದೆ, 'ನನ್ನ ಮೂಲಕ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲು ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಕಾರಣ, ಆತನು ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ' ಎಂದು ನೀವು ಭಾವಿಸುತ್ತೀರಿ.

ಹಾಗೆ ಭಾವಿಸಿದಾಗ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನೀವು ಎಷ್ಟೇ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಅವುಗಳು ನಿಮಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಸತ್ ಜ್ಞಾನ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆತ್ಮದರ್ಶನ ಪಡೆಯುತ್ತೀರಿ.

ಗುರುವು 'ನೀನು ಆತ್ಮ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ನೀವು ಆತ್ಮವೇ, ನಿಮ್ಮ ಸುತ್ತಲಿರುವ ಪ್ರಪಂಚವೂ ಆತ್ಮಮಯವೇ, ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳು ಆತ್ಮಗಳೇ... ಹೀಗೆ 'ಆತ್ಮ ಆತ್ಮ ಆತ್ಮ' ಎಂದು ನೀವು ನಿರಂತರ ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಆ ಆತ್ಮಾನುಭೂತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ .

ನೀವು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರೋ, ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಮೌಲ್ಯವು ಅಷ್ಟೇ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾ, ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಸೇರುತ್ತಾ

ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೀರಿ.

ನೋಡಿ, ಒಂದು ಬಿದಿರು ಕೋಲಿಗೆ ಅದರ ಉದ್ದವನ್ನು ಆದರಿಸಿ ಮೌಲ್ಯ, ಕಬ್ಬಿನ ಜಲ್ಲೆಗೆ ಅದರ ರಸವನ್ನು ಆದರಿಸಿ ಮೌಲ್ಯ, ಹಾಲಿಗೆ ಅದರ ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನು ಆದರಿಸಿ ಮೌಲ್ಯ; ಹಾಗೆಯೇ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅವನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕುರಿತು ಮೌಲ್ಯವಿರುತ್ತದೆ.

● ಬಜಾರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದಿರು ಕೋಲುಗಳು ಉದ್ದವಾಗಿದ್ದರೆ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಬೆಲೆ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚು ನೀಡುತ್ತಾರೆ.

● ಕಬ್ಬಿನ ಜಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ರಸ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಬ್ಬು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ.

● ಬೆಣ್ಣೆ ಹೆಚ್ಚಿರುವ ಹಾಲಿಗೆ ಬೆಲೆ ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯ ಎರಡೂ ಹೆಚ್ಚಿರುತ್ತದೆ.

ಅದೇ ರೀತಿ, ಜ್ಞಾನವಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಗೌರವ ಹೆಚ್ಚು ನೀವು ಹಣಕ್ಕೆ ಮೌಲ್ಯವಿದೆ, ಪದವಿಗಳಿಗೆ ಮೌಲ್ಯವಿದೆ ಅಥವಾ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಮೌಲ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಪತ್ರಿಜೀ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಾವಾಗಿಯೇ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವರಿಗಿರುವ ಜ್ಞಾನ.

ಇಂದು ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರಿಗೆ ಅವರು ಆದರ್ಶ ಪುರುಷರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪತ್ರಿಜೀ ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಜ್ಞಾನವೇ ಕಾರಣ. ಅನೇಕ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳು “ಶ್ವಾಸದ ಮೇಲೆ ಗಮನ” (ಉಸಿರಾಟದ ಮೇಲೆ ಗಮನ) ಇಟ್ಟು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ, ಅದರ ಲಾಭಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಜ್ಞಾನವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು.

ಅಂತಹ ಉನ್ನತ ಧ್ಯಾನದಿಂದಲೇ ನೀವು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನವನ್ನು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಿರಿ. ನೀವು “ಆತ್ಮ” ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅವರು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಆತ್ಮವು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಜನ್ಮಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿದೆ, ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಜ್ಞಾನವಿರಬೇಕು ಎಂದು ಪತ್ರಿಜೀ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಪಂಚದ ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲಿನ ಗಮನವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ, “ಶ್ವಾಸದ ಮೇಲೆ ಗಮನ” ಇಟ್ಟರೆ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಜ್ಞಾನವಂತರಾಗುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಏನೆಲ್ಲಾ ಇದೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲವೂ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ “ಶ್ವಾಸದ ಮೇಲೆ ಗಮನ” ಇಡದ ಕಾರಣ, ಏನೂ ತಿಳಿಯದವರಂತೆ ಮತ್ತು ಯಾವುದೇ ಶಕ್ತಿ

ಇಲ್ಲದವರಂತೆ ಇದ್ದೀರಿ.

ಆದರೆ ಅನಂತವಾದ ಶಕ್ತಿ ಆತ್ಮದಲ್ಲೇ ಇದೆ, ಅದನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯುವ ಮಾರ್ಗವೇ ಧ್ಯಾನ. ನೀನು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಇರುವಾಗಲೇ ನಿನ್ನನ್ನು ದೈವವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಆ ಧ್ಯಾನವೆಂದೇ.

ಆ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ, ನಿನಗೆ ನೀನಾಗಿ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನೀನು ಪೂರ್ಣಜ್ಞಾನಿ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಅದನ್ನು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಾಗ ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಪಂಚವೇ ಸತ್ಯ ಎನ್ನುತ್ತದೆ, ಸತ್ಯವಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮನಸ್ಸಿನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ, ಆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆತ್ಮದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ, ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿಸಿದಾಗ ನೀನು ದೈವವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತೀಯಾ.

ಈಗಲೇ ನಿನಗೆ ಅಜ್ಞಾನವು ತೊಲಗಿ ಜ್ಞಾನವು ಹೆಚ್ಚಿ, 'ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲ, ಎಲ್ಲರೂ ಭಗವತ್ ಸ್ವರೂಪರೇ' ಎಂಬುದು ಆಚರಣೆಗೆ ಬಂದಾಗ.. ಪರಮಾತ್ಮನ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ? ಜ್ಞಾನವು ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಎಂದರೆ 'ಜೀವನೇ ದೇವ' ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು. ಮನಸ್ಸು 'ನಾನು ಜೀವ' ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಆದರೆ 'ನಾನು ದೇವ' ಎಂದು ಆತ್ಮ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ನೀವು ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪಿಗಳಾದ್ದರಿಂದ, ದೈವಗಳಾಗಿ ಇರಬೇಕಾದ್ದರಿಂದ, ಅಡ್ಡವಾಗಿರುವ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇರುವ ಏಕೈಕ ಮಾರ್ಗವೇ ಧ್ಯಾನ.

ಅದು ತೊಲಗಬೇಕೆಂದರೆ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಈ ಪರಮಾತ್ಮನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೀಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ನೀಡಿದರೆ, 'ಓಹೋ ನಾನು ಪ್ರಪಂಚದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ, ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಈ ಭ್ರಮೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಆಗುತ್ತೇನೆ' ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಬರಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಪ್ರಪಂಚ ಶಾಶ್ವತ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆ, ನಾನು ಶರೀರ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆ, ಈ ಬಂಧುಗಳೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಬರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಶಾಶ್ವತ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಮನಸ್ಸಿಗಿರುವ ಭ್ರಮೆಗಳು. ಈ ಭ್ರಮೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟರೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಆಗುತ್ತೀಯಾ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ಸಾಧನೆ. ಈ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೀಯಾ.

ಶ್ರೀರಾಮ ಪಬ್ಲಿಕೇಶನ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಪುಸ್ತಕಗಳು

1. ಅಹಿಂಸೆ ಮತ್ತು ಶಾಖಾಹಾರ ರೂ. 20
2. ನವವಿಧ ಧರ್ಮಗಳ ರೂ. 40
3. ಧ್ಯಾನ ರೂ. 60
4. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾನ ವಿದ್ಯೆ ರೂ. 30
5. ಭಾಗವತ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳ ಅಂತರಾರ್ಥ ರೂ. 30
6. ಶಿರಡಿ ಸಾಯಿ ಸಂದೇಶಗಳು ರೂ. 30
7. ಪ್ರಾಣ ಶಕ್ತಿ ರೂ. 100
8. ಜೀವನದ ಸೂಕ್ತಗಳು ರೂ. 100
9. ಸಂಘಂ ಶರಣಂ ಗಜ್ಜಾಮಿ ರೂ. 300
10. ತುಳಸಿ ದಳ (i) ರೂ. 200
11. ತುಳಸಿ ದಳ (ii) ರೂ. 220
12. ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆಶ್ಚರ್ಯ ರೂ. 40
13. ದುಃಖ ನಿವಾರಣೆಯ ಮಾರ್ಗ ರೂ. 70
14. ಧ್ಯಾನದಿಂದಲೇ ಜ್ಞಾನ ರೂ. 70
15. ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ರೂ. 70
16. ಜ್ಞಾನ ಜ್ಯೋತಿ ರೂ. 90
17. ಗೈಡಿಂಗ್ ರೂ. 100
18. ಸಂಕಲ್ಪವೆಂದರೇನು? ರೂ. 50
19. ಕರ್ಮ ಸಿದ್ಧಾಂತ ರೂ. 70
20. ಜ್ಞಾನ ಕುಸುಮಗಳು ರೂ. 90
21. ಆಲೋಚನಾ ಶಕ್ತಿ ರೂ. 40
22. ಆತ್ಮವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಮೃತ್ಯುವೇ ಇಲ್ಲ ರೂ. 40
23. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರ ರೂ. 40
24. ಮರಣದ ನಂತರ ನಮ್ಮ ಜೊತೆ ಬರುವುದು ರೂ. 60
25. ಜ್ಞಾನ ಯುಗ ರೂ. 60
26. ಸೇತು ವಿಜ್ಞಾನ ರೂ. 40
27. ಮರಣಿಸುವ ಮುಂಚೆಯೇ ಮರಣಿಸಬೇಕು ರೂ. 130
28. ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಶಕ್ತಿಗಳು ರೂ. 40
29. ಆಲೋಚಿಸಿ ರೂ. 70
30. ನಿರ್ವಾಣ ಮಾರ್ಗ ರೂ. 60
31. ಸತ್ಯ ರೂ. 40
32. ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ರೂ. 40
33. ಚಕ್ರಗಳು ರೂ. 30
34. ಭೂತದಯೇ ಮತ್ತು ದೈವತ್ವ ರೂ. 80
35. ಮಾನ ಧ್ಯಾನ ರೂ. 40
36. ಗುರುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ರೂ. 30
37. ಶ್ರೀ ವಿಧಗಳು ರೂ. 70
38. ಈ ಜೀವನವಿರುವುದು ಏಕೆ? ರೂ. 50
39. ಧ್ಯಾನವೆಂದರೆ? ರೂ. 60
40. ಮಹರ್ ಬಾಬಾ ಸಂದೇಶ ರೂ. 80
41. ಬುದ್ಧನ ಸೂಕ್ತಿಗಳು ರೂ. 60
42. ಸತ್ಯಮಾರ್ಗ ರೂ. 80
43. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅಂತರಾತ್ಮ ರೂ. 80
44. ಜೀವನ ಶಾಸ್ತ್ರ

**ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿ ಪಿತಾಮಹ ಡಾ. ಸುಭಾಷ್ ಪತ್ರಿಜಯವರ
ಆಶೀರ್ವಾದಗಳೊಂದಿಗೆ**

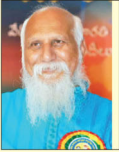

“ಧ್ಯಾನವೆಂದರೆ ಶ್ವಾಸದ ಮೇಲೆ ಗಮನ”

ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿ ತಟವರ್ತಿ ವೀರರಾಘವರಾವ್ ಹಾಗೂ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ವರಿಷ್ಠ ರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮೀ ಅಮ್ಮನವವರು (ಭೀಮಾವರಂ ಎ.ಪಿ.) ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು 7, 8, 9 ರಂದು ಮೂರು ದಿನಗಳ ನಿಶ್ಯಬ್ಧ ಧ್ಯಾನ ಹಾಗೂ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಯಜ್ಞ ನಡೆಯಲಿದೆ.

ವಿಳಾಸ:

ಅಕ್ಕಮಹಾದೇವಿ ಆಶ್ರಮ, ಗಣೇಶ ನಗರ, ರೈಲ್ವೆ ಟ್ರಾಕ್ ಹತ್ತಿರ
ಹಳಿಯಾಳ ರೋಡ್, ಧಾರವಾಡ
ಉಚಿತ ವಸತಿ ಹಾಗೂ ಅನ್ನಪ್ರಸಾದದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇರುತ್ತದೆ.
ರಿಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ಕಡ್ಡಾಯ
----- ವಿವರಗಳಿಗಾಗಿ ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ -----
ಸಾಯಿಲೀಲಾ (ಪಿರಮಿಡ್ ಮಾಸ್ಟರ್) ಮೊ: 63092 47146

**ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿ ಪಿತಾಮಹ ಡಾ. ಸುಭಾಷ್ ಪತ್ರಿಜಯವರ
ಆಶೀರ್ವಾದಗಳೊಂದಿಗೆ**

ಶ್ರೀ ರಾಮಧಾಮ ಧ್ಯಾನ ಮಂದಿರ

ನಾರಾಯಣಪ್ಪ ಗಾರ್ಡನ್, ವೈಟ್‌ಫೀಲ್ಡ್ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಸೋಮವಾರ ಸಂಜೆ 5.30 ರಿಂದ 8.30ರ ವರೆಗೆ ಧ್ಯಾನ ಇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಹಾಗೂ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ದಿನದಂದು ವಿಶೇಷ ಧ್ಯಾನ ಶಿಬಿರ ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಮೂರು ದಿನ ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ಯಜ್ಞ ಉಚಿತವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ಕುರಿತು ಪಿಎಂಸಿ ಕನ್ನಡ ಚಾನಲ್ ಹಾಗೂ ಧ್ಯಾನ ಕಸ್ತೂರಿ ಮಾಸ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಹಿತಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

--- ವಿವರಗಳಿಗಾಗಿ ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ ---

ಹೆಚ್. ಎನ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮೊ. 94496 95503
ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮೀ ಎಸ್. ಎನ್. ಮೊ. 80500 82689

ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರಲು ಕಾರಣಗಳು

- 1) ಮಾನಸಿಕ ಜಡತ್ವ: ಪ್ರಪಂಚದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿರುವ ಮನಸ್ಸು ಪರಮಾತ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹವರಿಗೆ ಧ್ಯಾನ, ಆತ್ಮವಿದ್ಯೆ ಅಥವಾ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನೇ 'ಮಾನಸಿಕ ಜಡತ್ವ' ಎನ್ನಲಾಗುತ್ತದೆ.
- 2) ಸಂಶಯದ ಮನಸ್ಸು: "ಭಗವಂತ ಇದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದ ಮೇಲೆ, ಆತನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಏನಿದೆ? ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿದರೆ ರಾಜನಂತೆ ಬದುಕಬಹುದು ಅಲ್ಲೇ!" ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಇದೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಂಶಯ.
- 3) ಆತ್ಮಪ್ರೀತಿ: ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಬದುಕದೇ ಇರುವುದು. ಇಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಆತ್ಮಪ್ರಿಯಿಂದಲೇ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಸಾಲದು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಆಯಸ್ಸು ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಲುಪುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಇನ್ನೂ ಏನನ್ನೋ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.
- 4) ಮನಸ್ಸು ಅಶಾಂತಿಯಿಂದ ಇರುವುದು: ಮಾನಸಿಕ ಅಲೆತಗಳಿಂದಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಕಷ್ಟಗಳು ಬಂದರೂ ಅಥವಾ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಅಡೆತಡೆಗಳು ಎದುರಾದರೂ "ನಮಗೆ ಧ್ಯಾನ ಒದಗಿ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಕೈಬಿಡುತ್ತಾರೆ.
- 5) ವಿದ್ಯಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು: "ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೇ ಓದಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿದ್ಯೆ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ?" ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಸದ್ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ, ಧ್ಯಾನದ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರವಾದ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರೆ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.

– ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ವರಿಷ್ಠ ತಟವರ್ತಿ ರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ

ರೂ. 70/-

ಕಿರಟುಡ್ ಸ್ಟಿರಿಪ್ಸಿಯಲ್ ಸೋಸೈಟೀಸ್ ಮೂವ್‌ಮೆಂಟ್, ಇಂಡಿಯಾ ಧ್ಯಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಮಾಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಕೆಳಗಿನ ವೆಬ್‌ಸೈಟ್ ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ
<http://www.youtube.com/pmckannada>
 ● www.meditationeverywhere.org
 ● www.pssmovement.org

ಶ್ರೀರಾಮ ಪಜ್ಜಿಕೇಶನ್

ಶ್ರೀ ರಾಮಧಾಮ ಧ್ಯಾನ ಮಂದಿರ, ನಾರಾಯಣಪ್ಪ ಗಾರ್ಡನ್ಸ್
 ವೈಟ್‌ಫೀಲ್ಡ್ ಬೆಂಗಳೂರು-560 066
 ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ: ಹೆಚ್.ಎನ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮೊ. 9449695503
 ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಸ್.ಎನ್. ಮೊ. 8050082689

ತಟವರ್ತಿ ವೀರರಾಘವರಾವ್,
 ರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವರ ಪುಸ್ತಕಗಳು
 ವೆಬ್‌ಸೈಟ್‌ನಿಂದ ಡೌನ್‌ಲೋಡ್
 ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಈ QR Codeನ್ನು Google Lensನಲ್ಲಿ
 ಸ್ಕ್ಯಾನ್ ಮಾಡಿರಿ

Telugu
Books

English
Books

Hindi
Books

Kannada
Books

Tamil
Books